

Teljesség Jézusban

...Ne elégedj meg kevesebbrel!

Mint mindig, ha bármilyen módon segítségére lehetünk, itt elérheted a gyülekezetet:

P.O. Box 68309, Indianapolis, Indiana 46268

Copyright 1994

Magyar fordítás: 2011

A szerzői jogi törvények, bármennyire is értelmetlenek, amikor Isten Igéjéről beszélünk, megkövetelik, hogy a következő nyilatkozatot tegyük: Ez az anyag szerzői joggal védett, és teljes szövegkörnyezete (a teljes dokumentum) nélkül nem idézhető, nem másolható a szerző engedélye nélkül. A teljes mű azonban szabadon másolható. És természetesen, ezt a kiadványt tilos bármilyen összegért „árusítani” (2Kor 2:17, Mt 10:8).

www.JesusLifeTogether.com

email: RealPeople@JesusLifeTogether.com

A megtestesülés misztériuma

Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige. Ez kezdetben az Istennél vala. Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága; és a világosság a sötéttségben fénylik, de a sötéttség nem fogadta be azt... És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszerűlöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal (Jn 1:1-5, 14).

Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által, akit tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette, aki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása (Zsidók 1:1-3).

Aki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született... mert tetszett az Atyának, hogy ő benne lakozzék az egész teljesség (Kol 1:15,19).

Ami kezdettől fogva vala, amit hallottunk, amit szemeinkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek Igéjéről. És az élet megjelent és láttuk, és tanubizonyoságot teszünk róla és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál vala és megjelent nekünk (1János 1:1-2).

„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam. Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is...Aki engem látott, látta az Atyát” (János 14:6,7,9).

Milyen rejtélyes nyelvezet: „Az Ige Istennél volt. Az Ige Isten volt. Az Ige testté lett, és egy ideig közöttünk lakozott.” Ám ez nem csupán költészet! Jézus az Ige.

Az „Isten Igéje” kifejezést gyakran használjuk, amikor a Szentírásra, a Bibliára utalunk. De hogyan értjük az Ige elnevezést? Azt állítjuk, hogy a Biblia Istentől ihletett, nem emberi elgondolás vagy emberi kéz műve, nem filozófiai vagy vallási témákkal foglalkozó emberi elme szüleménye, hanem magának Isten lehetetének lejegyzett megnyilatkozása.

Jézus Krisztus azonban még ennél is sokkal nagyobb! Jézus Isten Szavának testet öltött valósága. Ha a Biblia a szavakká lett Ige, akkor Jézus a testté lett Ige. Ne felejtjük el, hogy az Atya, a Fiú és a Szent Szellem egy Isten. „Az Úr, a te Istened egy Isten” – nem három isten, hanem egy. Jézus azt mondta: „Senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam”. A názareti Jézus Isten Szavának és szívének kifejeződése. A Mindenható Isten valóra vált gondolata.

Lépjünk egy kicsit vissza, hogy segítsek rámutatni: azok a tulajdonságok, amelyekről a Biblia beszél – a türelem, alázat, szentség – nem csupán nemes jellemvonások, amelyeknek utánzására törekednünk kell. Jézus Krisztus maga

Isten Igéje. Amiről az írott Igében olvasunk, az csupán érthető nyelven történő leírás Jézus Krisztusról. „Eljött, és egy ideig közöttünk lakozott”. Jézus megélte Isten jellemét és életét. Arról beszélt. Azt tanította. Isten lehelete volt. „Senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam”. Jézus volt az út az Atyához és ma is az. Jézus Isten jellemének, gondolatának és elméjének kifejeződése, megnyilvánulása és megismerésének, „az Atya valóságának képmása”.

„Olyan régóta velem vagytok, és mégsem értitek?” – kérdezte Jézus. „Aki engem látott, látta az Atyát.” Isten testet öltött Igéjén keresztül egyenesen belelátunk Isten szívébe és gondolataiba, magának Istennek a személyébe. Ez Jézus! És ezért beszélt János úgy Jézusról, mint aki „az örök élet”. Ezért mondhatta János: „A kezeink illették, a szemeink látták, a füleink hallották Isten örökkévaló életét.” Nem azt mondta, hogy Jézus „nagyon jó ember volt, aki mindent elmondott nekünk Istenről; aki tökéletes keresztyén életet élt, és megmutatta nekünk is, hogyan kell ezt tennünk, és aztán nekünk adta a Szent Szellemet, hogy mi is így tudjunk élni”. Ehelyett János – visszatekintve hatvan évvel az után, hogy látta Jézust felmenni a mennybe – azt mondta, hogy az örök életet érintette meg, nem csupán egy jó embert.

Pál a megtestesülést „titoknak” nevezte, ami az ember számára felfoghatatlan, de amit Isten mégis kijelent. Maga a szent apostol, Pál is elismerte, hogy ez titok a számára, bár az egyik legtermékenyebb ember volt, aki valaha a földön élt. Sosem tudta volna felfogni, hogyan születhetett Isten leheletéből egy kisbaba. Isten azonban kijelentette, hogy ez tényleg megtörtént. Maga Isten Szava sírt fel a jászolban! Az Élő Isten gondolata, szíve, szándéka, célja, látása – Szellem!

„Az Úr, a te Istened egy Isten”. Ezért írhatta János és Pál is azt, hogy „Jézus teremtett mindent”, hogy „minden általa és őreá nézve lett”.

Várjunk csak! Ezt nem az Atya tette?

Nem Jézus nélkül. Ők egyek!

„Senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam”.

„Aki látott engem, látta az Atyát.”

„Megjelent nekünk az örök élet.”

Meg kell érteni a megtestesülésnek ezt a titkát ahhoz, hogy megértsük: nincsenek olyan „dolgok”, mint türelem, jóság, önuralom vagy szentség. Ezek nem külső tulajdonságok, amelyekre szert tehetsz, ha jó sokat olvasod a Bibliát, vagy imádkozol azért, hogy egyenként megkapd ezeket. Így nem lehet élni! Sosem leszel „jó keresztyén” attól, ha megpróbálsz keresztyén tulajdonságokat aggatni az életedre.

A „dolgok” nem egyenlők az Élettel! Hogy lehet életet nyerni egy kémcsőből? Sehogy! Nem lehet a megfelelő összetevőket beletenni egy kémcsőbe, összerázni, Bunsen-égő fölé tartani, és életet nyerni belőle.

Ez a szellemi világban sem így működik. Jézusban van az élet, és ezek a tulajdonságok abból fakadnak, ha Benne vagyunk. Ezek a „dolgok” csupán leírásai annak, ahol most tartunk, a Benne elrejtett örök rendeltetésünknek, és a Mindenható Isten szívének, elméjének és lelkének leírásai, ahogyan Krisztus Jézusban, az Élő Igében megnyilvánulnak. Most már te is élő levél vagy, Isten Szavával írva, kitörölhetetlenül az elmédben és szívedben. Dicsőségről dicsőségre elváltozol magának Istennek a képére és hasonlatosságára.

„A Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére”. Halleluja! Éppen ezért igazából lényegtelenek ezek a „dolgok”. Ezért van az, hogy ha elérendő célként tűzzük ki őket, az csak sorozatos kudarchoz, csalódáshoz, sekélyességhez, ürességhez és félelemhez vezethet. Ha nem Krisztus Jézus minden mindenkiben a számodra, megtapasztalod a csalódottságot, az ürességet – mindezeket a kétségbeejtő dolgokat. Minden, amit „elérni” vágysz, már ott van a Fiúban. „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”. Nincs más. Minden Őbenne, Óáltala és Óerte áll fenn. Mindaz, ami valaha bármilyen értékkel is bírhat, már ott van Őbenne.

Ezért volt az, hogy amikor a gazdag ifjú „jó Mesternek” nevezte, Jézus így válaszolt: „Nem érted – bármennyit is tudsz – mert csak egyedül Isten jó”. Jézus itt nem folytatta a magyarázatot, de mi ismerjük a megtestesülés titkát. A gazdag ifjú csalódottan ment el, mert jó tettei mit sem értek. Lehet, hogy megpróbálta igazolni magát: „Jó dolgokat teszek. Egyébként is, mit képzelsz magáról ez a fiatal ács?” Biztos vagyok benne, hogy megpróbált a saját maga által összetákolt életére támaszkodni, amíg megint össze nem omlott az egész, és eszébe nem jutottak Jézus szavai.

De mi lenne, ha egészen máshogy közelítenénk meg az életünket? Kezdjük mindjárt azzal a döntéssel, hogy Jézus *Maga* lesz mindenünk mindenben, és elhisszük, hogy egyedül Ő az út az Atyához, és minden szellemi áldás *Őbenne* létezik.

Ennek a döntésnek forradalmi kihatása lesz az életünkre...

„Mostantól fogva ismertek engem”

Monda néki Tamás: Uram, nem tudjuk, hová mégy; mimódon tudhatjuk azért az utat? Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam. Ha megismertetek volna engem,

megismertétek volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt (János 14:5-7).

Gyermeki lelkület kell hozzá!

Belenézünk a tükörbe, és eltűnődünk: „Ismerem én Istent igazából?” Érdekes, hogy Tamás, Fülöp és a többiek olyan régóta Jézussal voltak már, mégis hasonló kérdéseket tettek fel. Valójában nem értették pontosan, ki Jézus; nem tudták, ki az Atya; nem tudták, hogyan kapcsolódik egymáshoz a kettő. Ennyi időt Jézussal töltöttek, és mégsem volt még mindig világos előttük.

Jézus azonban azt mondta: „Mostantól fogva ismeritek Istent”. Biztos vagyok benne, hogy ezen a ponton megvakarták a fejüket, és azt mondták: „Tényleg? De hát öt perccel ezelőtt még nem ismertük Őt. Most viszont már ismerjük – hogyné!” Gondolom, hogy Jézus szavai összezavarták őket. Ugyanakkor bátorító tudni, hogy bár nekünk is van szerepünk abban, hogy termékeny talaj legyünk, és ne hagyjuk, hogy a gyomok vegyék át Isten termésének a helyét, Isten megismerésének „munkája”, úgy tűnik, inkább Isten feladata. A János 14 hátralevő részében Jézus részletesen kifejti, milyen szerepe van a Szent Szellemnek abban, hogy a hívő életében ezt a kapcsolatot ápolja.

Ezért nem bánom, ha ostobának érzem magam, amikor Jézus rám néz, és azt mondja: „Nem ismered Istent, de mostantól fogva ismered Őt”. Az Atya a Fia által abból a hitből fakadóan beszél, hogy Ő a véget ugyanúgy ismeri, mint a kezdetet. Az Ő elméjében világos az egész, és itt tulajdonképpen azt a magabiztosságot próbálja átadni nekünk, hogy ne az érzéseink vagy a teljesítményünk alapján mérjük magunkat. Ennél sokkal jobbról van szó!

Ha van füled a hallásra, értsd meg ezt: Jézus irántad való elkötelezettsége sokkal valóságosabb, mint saját jelenlegi önvizsgálatod.

„Mostantól fogva ismertek engem.”

„Tényleg?” Jó, hát akkor elfogadom. Ha Jézus azt mondja, hogy ismerem Őt és az Atyját, akkor nem fogok Vele vitatkozni. Még ha nem is tapasztalom meg ennek a teljességét, de vajon nem igaz-e, hogy „nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van?” Igaz-e, hogy hit által hegyeket vethetünk a tengerbe? Krisztus nem hit által lakik-e a szívünkben? Előbb *el* kell *hinnünk*, amit mondott, ahhoz, hogy megtapasztaljuk, amit mondott. Ha Jézus azt mondja, hogy az ismeretem Róla nagyon is valóságos az Ő gondolataiban, akkor már csak az a kérdés, hogy kész vagyok-e *elhinni*, hogy a Róla alkotott ismeretem teljes Őbenne.

Ha nem hiszem, hogy Jézus az út, folyton csalódott leszek, ide-oda tévelygek, és mindenfélével próbálkozom. Ha viszont hiszem, hogy Jézus az Út, elég egyszerű megmenekülni attól a zűrzavartól, amelyet a Sátán próbál

kelteni az elmében. Ahogy Isten megígérte, hogy megismerhetjük Őt – és az Ő elgondolásában ez már így is van – akkor hinnünk kell Neki, mielőtt megtapasztalhatnánk.

Ez valódi titok. Készségesen beismerem. Olyan a beállítottságunk, hogy hajlamosak vagyunk bizonyítékot követelni, *mielőtt* valamit igaznak fogadunk el. Jézus azért jött el, hogy átállítson bennünket! Azt mondta: „Amit én mondom, az igaz. Az Ige testté lett. Én vagyok az Igazság. Felejtsd el, amit hallottál vagy tapasztaltál – amit én mondom, az az igazság.” Olyanokká kell lennünk, mint a gyerekek, ahhoz, hogy így élhessünk!

„Mostantól fogva ismertek engem.”

„Rendben! Nem tudom, mit jelent ez, de tudom, hogy igaz. Most már csak arra kell rájönnöm, hogyan igaz.” Az nem kérdés, hogy igaz-e; hiszen igaz.

„Mostantól fogva ismertek engem.”

„Segíts meglátnom, hogyan ismerlek Téged! Nem gondoltam, hogy ismerlek, de nyilván tévedek, mert Te azt mondod, hogy ismerlek. Szóval igen!”

Valójában nagyon sok igevers van, ami ilyen választ vár tőlünk. Például: „Tartsátok magatokat halottnak a bűn számára.”

„Á! Nem vagyok halott a bűnnek. Nem lehet! Hiszen ma reggel is...”

És elkezdesz az elmében vitatkozni Istennel! Ezt nem ajánlom. Egyrészt, minden alkalommal Neki lesz igaza. Másrészt, soha nem tapasztalod meg az életet Krisztusban, amíg hitetlenségben jársz. Sosem tudod átélni Jézus evangéliumának valóságát az életedben, és azokhoz a milliókhoz fogsz hasonlítani, akik úgy szálltak sírba, hogy sosem tapasztalták meg a kereszténységet, pedig a követőinek vallották magukat. Miért van ez? Mert hitetlenségben jártak. Akár a zsidók, nem párosították hittel. Hallották a szavakat, de nem hitték el azokat. Hagyták, hogy a megtapasztalásaik szabják meg, hogyan érezzenek, és hogyan tekintsenek magukra. Attól függött, hogy halottnak tartották-e magukat a bűn számára, hogyan indult a napjuk, nem pedig attól, mit mondott Isten.

Halott *vagyok* a bűnnek. *Halott* vagyok a bűnnek. Honnan tudom? *Onnan, hogy Isten megmondta.* A megtapasztalásom nem áll összhangban ezzel? Hát, ez az én bajom. Isten azt mondta, hogy így van, hát így van! Most már csak el kell hinnem. Ennek az igazságnak a megélése követni fogja a hitemet. Nem megelőzni!

Ezt meg kell érteni a kereszténységgel kapcsolatban. Erről beszélt Jézus, amikor azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet”. Meg kell értened: azon múlik, mennyire tud benned lenni az Út, az Igazság és az Élet – a *Zoé* élet, az örök élet, a csillagrendszerek ereje a te halandó testedben –, hogy Jézusban rejtőzöl-e el ezek beteljesedéséért. Hiábavaló megkísérelni, hogy saját

erőfeszítéseid által elérd ezeket! Soha nem jutsz el az Útra, az Igazságra és az Életre; ezek Krisztusban vannak elrejtve Isten dicsőségére. Egyedül úgy lehetnek a tiéd, ha Jézusban nyugszol, Benne találsz meg az életedet és reménységedet, és akárhogy is érzel, „hiszel Abban, akit az Atya küldött”.

Állj meg Jézusnál; Ő a válasz a kérdéseidre!

„Üdvösségem van-e?”

„Jézusnak üdvössége van?”

„Bölcs vagyok-e?”

„Jézus bölcs?”

„Szent vagyok-e?”

„Jézus szent?”

„Halott vagyok-e a bűn számára?”

„Jézus halott volt-e a bűn számára?”

„Boldog vagyok-e?”

„Jézus elégedett volt?”

„Tudok-e imádkozni?”

„Hát, Jézus tudott-e?”

Minden egyes kérdésre Jézusban van a válasz. Ő a válasz. Nem ad a kezünkbe egy nagy szabálykönyvet, hogy megtanuljuk a megfelelő kifejezéseket és betanuljuk a válaszokat, és – feltéve, ha jól sikerül megtanulnunk – akkor azt mondjuk: Ja, igen! „A győzelmes keresztyén élet” (akármilyen legyen is az). Vagy „a tökéletes gyülekezet”. A Krisztusban való élet nem formulákról szól, és a közösségi élet sem. A gyülekezet egy csomó teljesen odaszánt emberből áll – nemcsak az elkötelezettség értelmében, hanem abban az értelemben, hogy Jézus a válasz minden kérdésükre az életükkel kapcsolatban. Máskülönben lehet, hogy üdvösséged van, mégsem tudod *megtapasztalni* az üdvösséget a mostani életedben. Ha nem Jézus a válasz minden kérdésre azzal kapcsolatban, ki vagy, milyen erősségeid, képességeid és adottságaid vannak, milyen hatást gyakorolhatsz mások életére, vagy hogyan érzel saját magaddal kapcsolatban – ha nem Ő a válasz, akkor továbbra is haszontalan, kiábrándult életet fogsz élni. Pedig nem ez Isten akarata a számodra. Jézus azért jött el, hogy bővítködő életed legyen. Őszintén szólva, te is biztosan tudod, hogy ezt nem sokan tapasztalják meg.

Az igazság iránti szeretetre való készségeddel kezdődik az a képességed, hogy az evangéliumban, Jézus „jó hírében” járj, és már e mostani korban „megízleld a jövő világ erőit”. Tényleg megtapasztalhatod ezt a fajta életet! Pál átélte. Ő írt arról, hogy „Krisztussal együtt helyeztettünk a mennyekbe”. Erről vajon

Gamáliel teológia-kurzusán tanult? Milyen ószövetségi szakaszt idézett? Nincs ilyen! Az igazság, amit Jézus kijelentett Pálnak, a Krisztusban való állapota volt. Ennek eredményeként úgy *élte* az életét, mint aki Krisztus mellett ül, és egyszerűen csak leírta, mit látott. „Leginkább úgy tudnám leírni, hogy olyan ez, mintha ott ülnék Krisztussal a mennyekben. Igen, ezt így mondhatnánk.” Azt fejezte ki, amit megtapasztalt. Isten pedig azt akarja, hogy *mindnyájan* így éljünk. Ez a rendeltetésed! Ez a helyed! Ez vagy te – amennyiben kész vagy elfogadni és elhinni, hogy Isten ezt mondta, és hagyod a szívedbe írnia.

Hirdesd a világnak, az atyafiak vádlójának és saját tükörképednek, hogy ez igaz. Jelentsd ki, hogy Jézusban teljesedik be Isten minden követelménye veled szemben; hogy Jézus az „igen” és az „ámen” Isten minden ígéretére és reménységére – a múltban, a jelenben és a jövőben. Nem tudom ezt máshogy kifejezni – rendezd ezt a dolgot a szívedben! Ha belenézel a tükörbe, amikor kudarcot vallottál és csalódtok vagy, kísértéseid vannak; amikor a gyerekek kórusban sírnak, és mindenféle dolog történik veled, vigyázz, nehogy eltántorodj ettől az alapvető igazságtól: Bármi bárhogy legyen is, Jézus a válasz. A válasz már elhangzott. Már kimondták. Az Ige testté lett. Az Atya minden reménysége és álma beteljesedett benned, amennyiben hiszel Abban, akit Ő küldött. Jézus az Út.

„Végig tudom csinálni?”

„Jézus végigcsinálta?”

„Elvégeztem! Megtettem!” El tudod ezt hinni? Bele tudsz nézni az Atya szemébe, és ki tudod mondani: „Megtettem!”? Vagy túlságosan lefoglal, hogy saját magadra nézel, nem hiszed el, amit Isten mondott, és rugdosod a port, ezt mondogatva: „Végig tudom csinálni, vagy nem? Nem tudom. Vajon sikerülni fog?”

Ne így élj! Isten így is, úgy is szeret, de nem akarja, hogy kiábrándult, nyomorúságos, siralmas életet élj! Ezért hát ne tedd! És ha már benne vagy, „Buzdítsátok egymást ezekkel az igékkel”. Ha látsz valakit, aki nem úgy látja a dolgokat, ahogy Jézus látná, aki úgy tekint magára, hogy az nem áll összhangban az evangélium reménységével és ígéretével, Jézus jó hírével, akkor biztasd őt! „Menjetek, sokasodjatok, és töltsétek be a földet” – Jézus jó hírével! Jézus betöltötte az Atya valamennyi követelményét veled szemben, és Ő a válasz minden kérdésre az értékességeddel és a benned rejlő lehetőségekkel kapcsolatban – ő az Út, az Igazság és az Élet.

Válasz, nem pusztán teológia!

„Ismered Istent?”

„Igen!”

„Honnan tudod, hogy ismered Őt?”

„Onnan, hogy Ő mondta.”

Világosan kell gondolkodni, ha keresztyén akarsz lenni. *Igenis* ismered Őt.

„Nem ismerem Őt.” De hát ez nem az éretlenség, hanem a hitetlenség beismerése! Így hirtelen megint enyém a felelősség. Ha Őt ismerni érettség kérdése, és nem vagyok elég érett ahhoz, hogy ismerjem Őt, akkor kikerül a kezemből az irányítás. Az „érettség” valahol a távolban van. Hogy lehetnék éretté egyik napról a másikra? Mit kutyulhatnék ki egy üvegben, amihez vizet adva, összerázva érett keresztyént kapnék? Ezt nem lehet csinálni. Ez túl nagy; túlságosan meghaladja a képességeimet. Márpedig ha nincs a kezemben az irányítás, nem is vagyok felelős. Tehetek egy-két dolgot imitt-amott, hogy a jó útra találjak, de olyan hosszú ez az út!

„Nem tudom, hogyan sikerülhetne. Mire két dolgot jól teszek, valószínűleg hármát rögtön utána rosszul teszek, vagy pedig felfuvalkodik a két jó dolog miatt, és az egésznek vége.”

Hát, ha így nézed a dolgokat, akkor hosszú, nyomorúságos, fárasztó életed lesz. A jó hír az, hogy nem kell így lennie!

„Szóval ismered Istent?”

„Igen, ismerem Istent. Csak így szabad gondolkoznom!”

„Ismerem Istent?”

A válasz erre nem az: „Hmmm, nézzük csak, ismerem-e Istent...Hát, nem imádkozom eleget, nem vagyok elég szent, és nem szeretek eléggé, és néha az indulataim...”

Figyelj: Nem akarom, hogy elszabaduljanak az indulataid. Jézus sem akarja. És valószínűleg *tényleg* nem imádkozol eleget. De igazából nem ez a lényeg. Ismerem Istent? A választ nem a teljesítményem szabja meg. Azt kérdezem magamtól, ha valaki érdeklődik afelől, hogy ismerem-e Istent: „Mit mondott erről Isten?” Nem egészen más választ kapok így? „Mit mondott Isten? Azt mondta, hogy *igenis* ismerem Őt!”

Most arra próbálunk rámutatni, hogyan *gondolkozzunk* és hogyan válaszoljunk kérdésekre. Jézus hogyan válaszolt Sátán vádló kérdéseire? Isten gondolatainak felhasználásával. Nekünk is így kell válaszolnunk. Ha Jézus elgondolkodott volna azon, hogyan érez, nem tudom, mit válaszolt volna. De úgy határozott, hogy Isten szava fogja irányítani, amit érez.

Éppen ezért ha megkérded, hogy tökéletes vagyok-e, sokféleképpen válaszolhatnék. De a szellememben azt fogom mondani: „Nos, Jézus tökéletes volt? Mit mond a Szentírás arról, akit megmosott a Bárány vére? 'Fehér,

mint a hó. Bingó! Akkor ez a válaszom.” Olyan fehér vagyok, mint a hó? Ha a teljesítményem, az ismeretem, a dolgok emberi mércéje alapján akarnék válaszolni, azt kellene mondanom, hogy nem vagyok olyan fehér, mint a hó. Ha viszont Isten mércéje alapján próbálnám értékelni a dolgokat – márpedig ez a válaszadás egyetlen helyes módja – azt kellene mondanom: „Ha Jézus vérébe került, hiszem, így van. Bár a bűneim skarlátpirosak voltak, most már olyan fehérek, mint a hó – ha az Úr nevét hívom segítségül. Ha Ő a reménységem; ha Ő a Kősziklám, Menedékem, Erős Tornyom, Üdvösségem, Bölcsességem és Igazságom – Ő számomra az Út, az Igazság és az Élet – akkor hogyan lehetne másként? Gondolom, minden rendben! Biztosan olyan fehér vagyok, mint a hó.”

Szeretnék jobb lenni? Igen, *szeretnék* jobb lenni. Nem élek tunya életet, amit még mindig keresztyénségnek lehet nevezni. De egyedül úgy leszel képes hitben élni az életedet, és ténylegesen meglátni a győzelmeket, amikre szívedből vágyasz, amióta csak először hallottad Jézus nevét, ha minden kérdésre Jézus nevével válaszolsz. Jézust írd be az üres helyre! Bármi legyen is a kérdés, bármit hozzon fel ellened az atyafiak vádlója, bármivel álljon elő a világ bölcsessége, a munkaadód, a körülményeid vagy a fennálló vallásos rend – minden kérdésre Jézussal válaszolj, és szilárd talajon fogsz állni.

Mit gondol Isten? Ő hogyan látja ezt? Ez a válaszom. Ez nem valamiféle kifogás. Ez nem valami furfang, hogy valami újat csempésszek be a teológiámba. Nem; ez a *válaszom*. Ez nem a teológiám; ez a válaszom, mert ez az igazság! Az elméddelel mondhatod: „Igaz vagyok-e? A teológiám azt mondja, hogy Jézus az igazságom” – de közben a szellemedben továbbra is szennyesnek érzed magad, mert nem fogadtad el igazán, hogy Ő a te Igazságod.

Arra szeretnék bátorítani, ha esetleg még nem így élsz, hogy ne fogadj el semmilyen más választ az életedben! És kérek, biztass erre másokat is! Ne hagyd, hogy mások fél-életet éljenek, vagy ezt takaréklángon éljék meg csupán. Biztass másokat is azzal, hogy Jézus a válasz és az üdvösséged ugyanolyan bizonyos, mint az Övé, ha hiszel Abban, akit az Atya elküldött.

Imádság

Úr Jézus, szeretnénk elmondani Neked néhány egyszerű, alapvető dolgot.

Tudjuk, hogy Te Személy vagy, és nem egy fogalom. Téged akarunk követni, a Személyt, nem csak egy történelmi Tanítót, vagy egy életmódról alkotott elgondolások gyűjteményét. Mivel Te feltámadtál a halálból, élsz. Mivel élsz, követhetünk Téged ugyanúgy, ahogy János, vagy Péter, vagy Jakab, vagy bárki más a tanítványok közül. Olyanok akarunk lenni, mint ők. Ott akarjuk hagyni a hálóinkat, a pénzváltó asztalunkat, vagy bármit, és követni Téged, még ha nem is tudjuk pontosan, hova tartunk, de tudva azt, hogy nincs más, ahova mehethetnénk. Nálad van az örök élet beszéde. Nálad mély értelmű, jelentős

és igaz szavak vannak. Veled akarunk lenni. Meg akarunk érinteni Téged. Ha kérdések merülnek fel, meg akarunk érinteni Téged. Ha félelmeink támadnak, Benned akarunk elrejtőzni. Azt akarjuk érezni, amit Te érzel, és elhinni, amit mondtál, abszolút igazságként és tényként, függetlenül a múlt tapasztalataitól, az ördög és emberek vádjaitól. Életünket teljesen és visszavonhatatlanul Beléd akarjuk helyezni, mint Személybe, és abba, amit tettél – mindabba, ami Te voltál az Atyának, és ami éppen ezért nekünk vagy. Azt akarjuk, hogy a Te valóságod legyen biztos alap az életünkben, és Benned találjuk meg a választ minden kérdésünkre és hiányosságunkra.

Hisszük, hogy Te vagy Az, akit az Atya küldött. Teljes szívünkben hisszük. Hisszük, hogy Isten feltámasztott Téged, Jézust, a halálból, és olyan Nevet adott Neked, amely minden név felett való. Hisszük, hogy Te, Jézus, minden tekintetben tetszésére voltál, és a földön és a mennyben széthintett véred által út nyílt az Atyához. Elhisszük és megragadjuk ezt, és soha nem fogjuk hagyni, hogy bárki ellopja a koronánkat. Segíts meglátnunk és megtapasztalnunk mindent, amit nekünk szántál, hogy legyünk bizonyosság a földön a vérederől és végtelen kegyelmedről.

Nagy a Te neved!

Jézus Krisztus teljessége

„Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek. Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is. Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, amely őbenne van? Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke. Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk” (1Korintus 2:9-12).

Ember elméje soha nem fogta még fel, mit készített Isten az Őt szeretőknek. Csak az Ő Lelke képes kijelenteni azt. Hogyan tudnád megérteni, mi van egy másik ember szellemében? Sehogy. De Isten azt mondta, hogy megkaphatjuk Isten Szellemét – hogy magának a Mindenható Istennek a gondolatait, szívét és lelkét megismerhessük!

Ez az evangélium üzenetének jó híre! Sokkal több ez pusztán annál, hogy „amikor meghalunk, a mennybe jutunk”. Isten folyamatosan megismerteti Népét a Fiával, Szelleme által, aztán pedig Magához, saját Jelleméhez vonja őket. Ezt nem úgy végzi el, hogy átfőrdölje a viselkedésüket, hanem enged Belé

olvadni, és egy szellemmé válni Vele, mint ahogy a feleség egy testté válik a férjével (Efézus 5:31). Akik valóban Jézusban születtek, egyesültek Vele.

Isten népe számára Jézus az Út, az Igazság és az Élet. Ha meg akarod látni az Atyát és Isten Királyságát, Krisztusnak a mindeneddé kell válnia. Emlékszel, mit mondott Jézus Nikodémusnak? „Ha meg akarod látni az Isten országát, újra kell születned” (János 3:3). Vagyis a szellemi életnek ez a természetfeletti birodalma csupán elmélet, bosszantó elmélet azok számára, akikben nincs ott Krisztus Szelleme.

A Királyságba vezető Út

Hogy juthatunk innen oda?

JÉZUS az Út, az Igazság és az Élet.

Az emberek az égvilágon mindennel próbálkoztak már, hogy megtalálják ezt a kereszténységnek nevezett valamit. János apostol azonban bizonyoságot tesz arról, hogy természetes származás útján nem nyerhetjük el (nem örökölhetjük); nem lehet a miénk a férj akaratából (az életünkre hatást gyakorló emberek sem juttathatnak el rá); emberi szándékból sem szerezhethetjük meg (ez nem olyan dolog, amire azt mondhatnád: „Akarom, ezért megszerzem”). Isten Szellemének méhéből, magától Istentől kell születned. Ez a születés igazi „jó hír”- csoda, amit csak maga Jézus képes megcselekedni.

Akkor hát hogyan juthatunk el oda? „Öt Lépést” kell végigvennünk, vagy „Négy Törvényt” betartanunk? Elérhetjük úgy, hogy aláírunk egy papírt? Újjá lehet születni egy ima elismérlésével? Elég, ha kimondjuk: „Jézus az Úr”? Nyilván nem, hiszen maga Jézus mondta: „Sokan mondják majd nekem ama napon: 'Uram, Uram', de sohasem ismertem őket” (Máté 7:21-23).

Csak akkor láthatjuk meg Isten királyságát, és akkor léphetünk be, ha Istentől születtünk. És csak úgy születhetünk Istentől, ha arcra borulunk a názareti Jézus személye előtt, és így kiáltunk: „Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!” Neki adatott minden hatalom mennyen és földön. Övé minden hatalom, mert Ő él! Nála vannak a kulcsok; ha szeretnéd a kulcsot, hogy megmenekülj a haláltól és a Hádésztől, Hozzá kell menned.

Ne elégedj meg kevesebbrel! Ne fogadj el helyette semmi mást! Jézus kell! Nem elég a vallás. Ha csak vallás, akármilyen tiszta, magasröptű vagy emelkedett is legyen, ki fogsz ábrándulni. Rá fogsz jönni, hogy soha nem felelsz meg sem a magad, sem a mások elvárásainak. Sosem fogod azt látni, amit ők látnak, vagy azzá válni, akinek szerinted lenned kellene. Időnként engedsz a kísértésnek, hogy elhidd: senki más sem lát semmit, mivel te nem látsz. Ha saját erőfeszítéseid által próbálsz eljutni a királyságban való életre, észre fogod venni, hogy rengeteg minden állja utadat – saját életed, hiúságod, személyes szokásaid, ízlésed,

érzéseite, érzelmeid, hormonjaid vagy hobbijaid. Ezek mind az utadba állnak, és meggátolják, hogy meglásd az élet teljességét, amit egyedül Krisztusban lehet megtalálni. Jézus élete az egyetlen dolog, amit érdemes birtokolni ebben az életben – az EGYETLEN dolog.

A negatív értelemben vett „vallás” – nem a tiszta, szeplőtlen istenfélelem, hanem az a fajta vallás, amivel Jézus szembeszállt – egyik szerencsétlen jellemzője az, hogy hagyja az embereket külső dolgokra támaszkodni, miközben arra törekszenek, ami szerintük tetszeni fog az Atyának. Nem ízlelik meg „az eljövendő világ erőit”. Nem tapasztalják meg a „békességet, mely minden értelmet felülhalad”, a „kibeszélhetetlen, dicsőült örömet”, a „romolhatatlan élet erejét”, vagy a belsejükből fakadó „élő víznek folyamait”. Valójában nem élik át ezeket. Mégis arra a meggyőződésre jutnak, hogy mivel a „megfelelő” mozgalomhoz vagy vallásos csoportosuláshoz tartoznak, vagy a megfelelő hitelvekben hisznek, mindenre eljutottak, amire lehet. Van egyfajta hamis elégedettség-érzetük és ismétlődő rutin az életükben, de megpróbálják a lehető legjobbat kihozni belőle.

Az igazi tragédia az, hogy az ilyen emberek legtöbbször soha nem jön Jézushoz, az egyedüli Úthoz, Igazsághoz és Élethez, hogy a valóságot kérjék Tőle, és „ne engedjék el, amíg meg nem áldja” őket.

Komolyan szeretnék kérni téged, aki e sorokat olvasod, hogy nyisd meg a szemed Jézus Krisztus teljes evangéliumára – minden jó és tökéletes ajándékra, minden szellemi áldásra Krisztus Jézusban. Amíg te magad el nem tudod mondani: „Krisztussal együtt a mennyekben ülök” – nem azért, mert tudod, hogy ott áll a Szentírásban, hanem azért, mert ez az élettapasztalatod – addig ne elégedj meg! Ne vádold senki mást, ha nem tapasztalod meg, de ne is ess kétségbe! Csak keresd tovább Krisztust teljes szívedből! Ne engedd el Őt addig, amíg meg nem áld valódi kijelentéssel arról, hogy *ki Ő*.

Ő maga az Út, az Igazság és az Élet. Keresd Őt, amíg ezt az Életet valósággá nem teszi a számodra! Ne hagyj nyugtot Istennek addig, amíg szíved lakhelyét a föld dicséretévé nem teszi, hegyen épített várossá, amely nem rejtethetik el (Ézsaiás 62:6-7)! Ne elégedj meg, amíg ki nem munkálta benned a minden értelmet meghaladó csodát! Kérd tovább: „Jézus, meríts be engem Szent Szellemedbe, ne csak vízbe, ne csak külsőségekkel!”

Jézus meg akar változtatni bennünket. Be akar tölteni, szabaddá akar tenni, hogy az élet – a *Zoé* élet – teljességében élhessünk, ahogy Ő is tette. De Ő az Út, az Igazság és az Élet. Te semmit sem tehetsz azért, hogy meghozd ezeket a változásokat. Nem érdemelheted ki ezeket. Nem igazolhatod magad Isten előtt, magad előtt, vagy a felebarátod előtt, hogy elérj valamit. A színlelés sem segíthet.

Krisztushoz kell menned ezért! Ő az egyedüli Út, Igazság és Élet.

Meghalni, hogy élhess

Életedet el kell temetned Jézus életében ahhoz, hogy megtapasztalhasd a legjobb dolgot, amit tartogat a számodra – a valódit – a kereszténységet a maga teljességében. Utasítsd el a vallás középszerű dolgait, és csak magának Jézusnak engeddd, hogy örökségeddé váljon! Ez a fajta élet jóval túlmutat azon a gondolaton, hogy „Ha ma este meghalnál, a mennybe jutnál?” Jézus meg akarja adni nekünk a fitestvérek, lánytestvérek, anyák, apák, földek és javak százszoros áldását, amit *erre az életre* ígért mindazoknak, akik elvesztik az életüket Őerte (Máté 19:29). Azt szeretné, hogy megtapasztald mindazt, amit Isten a számodra elkészített – a bővölködő, teljes életet (János 10:10).

Ezt az életet Jézusban lehet megtalálni. Jézusban kell lenned ahhoz, hogy „megragadván megtartsd” ezeket a dolgokat. Engedd a Szellemnek, hogy növelje benned a vágyakozást azután, mi mindent tehet Isten! Mi, hívők, sok éve megelégszünk jóval kevesebbel, mint Isten legjavával. Sokan arra a következtetésre jutottunk, hogy a megtérés után már nem sok tennivaló van azon kívül, hogy megkapaszkodjunk, és valahogy végig életben maradjunk. Idővel néhány tulajdonság megváltozhat az életünkben, és apró dolgokban még a személyiségünk is módosulhat, de nem igyekszünk „célegyenest az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára”.

Nemrég egy pszichológus azt állította a rádióban, hogy a közhiedelemmel ellentétben Amerikai János vagy Orosz János alapvetően ugyanazzal a személyiséggel rendelkezik 81 évesen, mint 21 évesen. Az átlagember 50-60 év alatt csak nagyon minimális mértékben változik valódi lényét – az értékrendjét és jellemvonásait – tekintve. Annyi bizonyosságtételt hallunk életokról, amelyek csupán csekély mértékben változtak meg! Könnyű megfedkezni arról, hogy Jézus maga megígérte: olyan gyökeres változás mehet végbe bennünk, hogy még az arcunk is úgy fog ragyogni, mint egy angyalé, ahogy az Krisztussal is történt.

Meg kell halnunk önző vágyainknak, és meg kell tanulnunk naponként Krisztus Szelleme által élni.

A Krisztusban levő bölcsesség a miénk; a Krisztusban levő kijelentés a miénk. „Bennünk pedig a Krisztus értelme van” – mondta Pál. Személyiségünk és indítékaink is lehetnek az Ővéi. „Az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is” (Filippi 2:5). „Gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek” (Róma 6:11). Ennek az Istentől eredő, Istentől rendelt életnek az alaptulajdonságai el lettek ültetve minden új hívőben, és Isten azt szeretné, ha felfedeznénk, és lángra gyújtánánk ezeket. Isten valóban azt akarja, hogy a bennünk levő Krisztus-élet növekedjen és fejlődjön, hogy „ragyogjunk, mint csillagok a világban az elfajult nemzedék közepette”.

A gyümölcsöző gondolkodás és a hit hiánya tartott vissza bennünket idáig. Megelégedtünk kevesebbel is, ahelyett, hogy így szólunk volna: „Isten azt

mondja rólam, hogy ez vagyok. Isten azt mondja, hogy ilyen az új teremtés. Neki adtam az életemet; az Élő Istenhez kiáltottam. Atyám, nem hagyok nyugtot Neked, amíg meg nem tapasztalom ezt az új teremtést, akivé váltam – amíg azzá nem teszel, akinek elhívtál és megteremtettél. Az akarok lenni.”

Egy ének beszél arról az időről, amikor „minden engem körülvevő dolog elhomályosul a te fényedben”. Ebben a folyamatban mindig része van az önfegyelemnek is, mert a Szentírás azt mondja: dönthetünk úgy is, hogy megszorítjuk a Szent Szellemet, és megoltjuk a tüzét. Azt a csodát azonban, hogy minden más elhomályosodjon Jézus látása mellett, csak egyedül Isten képes véghez vinni. Nem tehetsz elég sok vallásos dolgot, és nem tartózkodhatsz eleget vallásos emberek társaságában ahhoz, hogy ezt véghez vidd. Csak Jézus az Út, az Igazság és az Élet. Csak Ő teheti meg. Nincs pótszer. Nincs más út, csak Jézus.

„Dávid Fia, könyörülj rajtam!”

Az Atya Krisztusra bízta, hogy megmentsen bennünket. Ez az Ő döntése. A hit készíti el az utat, de csak *Maga* Jézus képes megmenteni. Jézus azt mondta, hogy Neki adatott „minden hatalom mennyen és földön”. Jézus az Út, és az Atya Jézusra hagyta, hogy az üdvösségre vezető Út legyen.

Ez igaz az üdvösségre, de kérlek, alkalmazd az életed összes többi részére is! *Minden* szellemi áldás Krisztusban van. Ha szeretnéd ezeket a gondolatokat a szentségre, békességre vagy a „nagyszerű imaéletre” vagy valami másra vonatkoztatni, egyszerűen írd be az adott áldás nevét az üres helyre, mert Jézus *Maga az Áldás*. Ő az Üdvösség, de Ő a Szentség és a Békesség és az Atyával való Közösség is.

Ami az üdvösséget illeti, az első reakciónk általában ez: „Mit kell tennem, hogy üdvözüljek?” Szeretnénk valami értékes tanítás-magot kapni az Úrtól, aztán menni és megtenni, és azt gondoljuk, hogy ez így menni fog. Sokan ilyen gondolkodásban nőttek fel. Pedig Isten az üdvösséget Jézus Krisztus személyében valósította meg és személyesítette meg.

Amikor a vak Bartimeus (Márk 10:46-52) az út mentén volt, nem azt mondta: „Jézus, milyen jót kell tennem ahhoz, hogy lássak?” Azt mondta személyesen Jézusnak: „Dávid Fia, könyörülj rajtam!” Jézus pedig megfordult és meggyógyította. Azt szeretném mondani, hogy ugyanez a folyamat érvényes az üdvösségre is. Ezt világosan kell látnod: ahhoz, hogy üdvösséget nyerj, bartimeusi szívvel kell rendelkezned, és neked magadnak is találkozáásra van szükséged a názáreti Jézus személyével. Bartimeus ott találta magát az út szélén; az emberek ide-oda taszigálták, és azt mondták: „Ő, nem ér Ő rá veled foglalkozni. Csak kövesd a tanítását! Adok neked egy Braille-írástól vázlatot róla, és a tiéd lehet.”

Bartimeus viszont azt mondta: „Nem! Én *Jézust* akarom! Dávid Fia, könyörülj rajtam! Én *Jézust* akarom!”

Ilyen az üdvösség is. Az üdvösséget nyert személy nem egy sor gondolatot fogadott el, és nem így lett keresztyénné. Az üdvösséget nyert személy *Jézust* akarja, semmi mást! „Adjatok nekem *Jézust*, vagy a halált! Nem elégszem meg elgondolásokkal vagy ötletekkel. Nem elégszem meg olyan tanításának a vázlatával, amit harmadkézből kapok meg. Nekem *Jézus* kell!”

Az üdvösség azt jelenti, hogy szegyenkezés nélkül ragaszkodunk *Jézus* Személyéhez. Sok ember él a világon, akit keresztyéneknak neveznek, pedig soha nem tapasztalta ezt meg! Sosem mondták ki: „*Jézus*, Téged akarlak! Dávid Fia, könyörülj rajtam!” És itt nem a konkrét szavak kimondásáról vagy egy papír aláírásáról beszélek. Arról beszélek, hogy a szívükben kitartóan, szinte szegyentelenül törjenek át a tömegben, és így szóljanak: „*Jézus*, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam! Én az igazi dologra vágyom! Látni akarok! És nem teszek úgy, mintha látnék, amikor nem is látok!”

Ha ez igaz az üdvösségre, nem igaz-e vajon arra is, hogy Isten emberévé váljunk? Vagy imádkozó emberré váljunk? Vagy megszabaduljunk a bűn kötelékéből? Vagy legyőzzük a szegyenlősséget, a depressziót vagy a sekélyes életet? „Dávid Fia, könyörülj rajtam!” Egyszerűen csak menjünk az után a személy után, Aki maga a válasz! Ne próbálkozzunk a magunk megsegítéséhez szükséges dolgok listájával – az ügyis csak három napig tartana! Némi korlátozott, ideiglenes sikert megtapasztalnál, és azt gondolnád, hogy végre elérted. Pedig nem! *Jézussal* kell találkoznod ahhoz, hogy megnyerd ezeket az áldásokat, mert Ő Maga az Áldás!

Ha pedig nem leszel olyan, mint a vak, ha nem küzdöd keresztül magad a téged visszanyomni próbáló tömegben, ha nem vagy kész a zaj, zűrzavar, az emberektől való félelem és a sok egyéb elgondolás ellenére *Jézushoz* közeledni, akkor valószínűleg sosem gyógyul meg a szemed. Sok ember részesült az üdvösség egyszerű valóságában olyan értelemben, hogy Isten megbocsátotta a bűneit, ahogy Isten megbocsátott Pál apostolnak vagy bárki másnak is, de sosem tapasztalta meg *Krisztus* életét, a bővölködő életet. Azért, mert nincs meg benne Bartimeus hozzáállása, az az eltökéltség, hogy „*Jézus* a válaszom, és minden mást félre kell tennem az útból. Nem fogok szegyenkezni, és nem maradok csendben. Dávid Fia, könyörülj rajtam!”

Jézus az Út. *Jézus* az Igazság. *Jézus* az Élet. *Jézus* maga az imádkozás, az igaz élet, a szeretet, az önfeláldozás, az önfegyelem és kedvesség és szentség. Érted már? És ebből fakad az elhatározás: „*Jézus*, nem engedlek el, amíg meg nem áldasz engem”, ez a Jákób-féle hozzáállás, amely lehetővé teszi, hogy egy csalóból Isten Izráele legyen. „Nem engedem el *Jézust*, a Személyt”. Én azt mondom, csak így szabad élni az életet: teljesen *Jézus* Személye felé fordulva,

az élet minden területén, és úgy, hogy elhisszük, amit mond. Ha azt mondja: „Megbocsáttattak a bűneid”, akkor úgy méssz el, hogy azt mondod: „Nem tudom, bocsánatot nyertem-e, vagy sem”? Ha azt mondja: „Kelj fel, vedd az ágyadat és járj”, csak ülsz ott tovább tünődve? Akik erre felkeltek, és jártak, azok voltak... hát azok voltak, akik felkeltek és jártak! Ez így van velünk is. Sosem fogsz járni, ha csak fekszel az ágyadon, és azon tünödsz, hogy meggyógyultál-e, vagy sem! Szaván kell fognunk Öt, mint a tíz leprás, akiknek azt mondta Jézus: „Menjetek, mutassátok be a Mózes által rendelt áldozatot! Meggyógyultatok!”

Ha teljesen Jézus felé fordulunk, attól életre kel a valóság!

Ne elégedj meg pótszerekkel!

De amelyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem, és találtassam Őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján: hogy megismerjem Öt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az ő halálához; ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására.

Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiai, én enmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna: de egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam megett vannak, elfelejtván, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlván, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.

Valakik annakokáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk (Filippi 3:7-15).

Tapasztalati tudás

Kérlek, ne fogadj el tényismereteket Jézusról maga Jézus Személye helyett!

Az ismeretünk Jézusról tapasztalati tudás, nem pusztán tények megtanulásán alapszik. Nyilván *szükséges*, hogy tisztában legyünk bizonyos tényekkel. Ezért is „tanítunk mindenkit, hogy megtartsák az Ő parancsolatait”. Megvan a tanítás helye a keresztyénségben. Rendet kell tenni a fejünkben ahhoz, hogy Jézus erejében élhessünk. Világosan kell gondolkodnunk. Jézus részben azért is jött, hogy tanítson bennünket. A tanítványok folyton „rabbinak” (tanítónak), vagy „rabbóninak” (tanítómesternek) nevezték. Azt mondta, hogy menjünk el minden néphez, és tanítsuk őket. Fontos ismerni azt, amit Jézus

mondott. Ő egy nagyon zavaros – bár elkötelezett – vallásos világba érkezett. A farizeusok komolyan vették, hogy a törvény betűje szerint kövessék Istent. Csak ennyi és ennyi lépést szabad megtenni szombatnapon. Számold meg a petrezselyemleveleket, és a tizedét add Istennek! Nagyon komolyak voltak, nem olyan lusták, mint a mai vallásos világ nagy része. De össze voltak zavarodva. Ezért Jézus tanította őket az Atyáról, és megmutatta nekik az Atya útjait.

Mégis, amikor Isten Fiának ismeretéről beszélünk, az nem olyan, hogy egyszerűen elolvashatsz egy könyvet Róla. Szükség van a tapasztalati tudásra is. Olyan ez, mint ha csak elolvassunk egy tankönyvet, vagy pedig meg is csináljuk, amiről a tankönyv beszél. Amikor műszaki iskolába jártam, papíron *bármit* el tudtunk készíteni. Belsőégésű motorokat terveztünk, és termodinamikai rendszereket hoztunk létre. De ha kezembe nyomtál volna egy csavarkulcsot, hogy húzzam meg a karburátort, nem lettem volna képes rá! Van tapasztalati tudás, és van könyvből származó ismeret. Jézus arra szeretne megtanítani minket, hogy tapasztalati úton ismerjük meg Őt. Azt akarja, hogy átéljük az Ő életét, és ne csak a tanításait mondjuk vissza. Azt szeretné, hogy úgy lássuk a dolgokat, ahogy Ő látta azokat.

Igaz történet:

Két testvér beszélgetett hajnali három óra körül. Az egyik arról kérdezgette a másikat, hogy milyennek kell lennie az „egyháznak”. „Mi a helyzet ezzel? Hogyan csináljátok ezt? Szerinted mit értettek az apostolok az alatt, amikor ezt és ezt mondták? Na és mi van Anániás és Safira esetével – ott mi történt valójában? Hogyan alkalmaznád ezt ma?”

Ez így ment már sok-sok órája, napról napra, hosszú idő óta. Most, hajnali háromkor még mindig erről folyt a beszéd. A másik testvér hirtelen sírva fakadt, bele sem gondolva, hogy miért sír. Az első testvér nagy levegőt vett, hátrébb lépett, és így szólt: „Mi a baj? Azt hittem, hogy jól beszélgetünk!”

A másik testvér így felelt: „Ha egy tudós feltalálja a lézert vagy a szálóptikát, vagy a kémiai kötést kutatja egy új műanyagban, az tudomány. Ha viszont életet próbál létrehozni egy kémcsőben, az erkölcstelenség.”

Érted? Átléphetesz egy vonalat, ha megpróbálsz valamit ízekre szedni, és addig vagdosod, szeleteled, míg azt hiszed, hogy megtaláltad, amit kerestél. Ha így nézel a dolgokra, az értelem szemeivel, nem pedig Szellem által, az nem csupán helytelen – hanem erkölcstelen. Bűn Jézushoz úgy közelíteni, mint egy tankönyvhöz. Bűn a gyülekezethez úgy közelíteni, mint egy tankönyvben szereplő problémához. Bűn úgy közelíteni a büntelen élethez, mint tanulmányi kérdéshez, egy sor képlethez, hogyha ezt és ezt pont jól tesszük, ha ízekre szedjük a dolgokat molekuláris szinten, akkor megtaláljuk. Ez nem csak téves gondolkodás, hanem valójában erkölcstelen. És a végén nem arra jutsz el, amit Isten akar.

Az élet dinamikus. Az élet egy kaland. Jézusban élni Isten Szelleme által nem tankönyvbeli kérdés. Bár a Szentírás tartalmaz tanításokat alapvető elvekről és kérdésekről, ez mind útmutató fény – nem maga az út. Jézus a mi Utunk.

Ezért amikor az „Isten Fiának ismerete” kifejezéssel találkozol, ne tankönyvi ismeretre gondold! Ez Jézus *megtapasztalásáról* szól.

Nem kell az útjelző táblánál aludnod

Ha ismered Jézus Krisztust, mint Személyt, ismered az igazságot. Ha nem ismered Jézus Krisztust személyesen, nem ismered az igazságot. Lehet, hogy tudsz dolgokat az igazságról, de nem ismered *az* Igazságot.

Amikor Európában jártunk, szinte minden ország minden kis falujában folyton találkoztunk egy táblával, amin az állt: „*Zimmer*”, és alatta egy nyíl mutatott valamelyik utca felé. A *Zimmer* németül szobát jelent, és nemzetközi szó lett belőle, ami azt jelenti: „Itt található szállást és reggelit, ha szüksége van rá.” Így aztán, amikor kis falvakon mentünk keresztül, ahol nem találtunk panziót, ha láttunk egy ilyen *Zimmer*- táblát, tudtuk, lesz hol aludni.

A táblára festett *Zimmer* szó jelképez valamit. De a jel még nem maga a dolog. Ha követed a nyilat abba az irányába, amit a jel jelképez, akkor találhatsz egy valós szobát. Ott aludhatsz. Kicsomagolhatsz, és olvasgathatsz. Lesz négy fala. Egy éjszakára otthonod lehet. Maga a tábla azonban igazából nem értékes, csak annyiban, hogy segített megtalálni a szobát. Lehet, hogy ha az a bizonyos tábla nem mutatja az utat, nem bukkansz rá arra a helyre.

Az igazságról szóló szavak még nem jelentik magát az igazságot. Csak útjelző táblák. Mutatják a helyes irányt. Lehet, hogy nem találnánk meg azt a „szobát” – nem találnánk meg Jézust – ha nem lennének szavak a Bibliánkban, vagy nem lennének olyanok, akik már ismerik Őt. Pál azt kérdezi: „Mimódon hihetnének abban, akiről nem hallottak, és mimódon hallanának, ha senki nem küldetne hozzájuk?” És akit elküldenek, az hirdesse a Jó Hírt! „Milyen szépek a hegyeken a jó hírt mondók lábai!” Az emberek Isten Igéjének köszönhetően hallanak és hisznek. „A hit hallásból van, a hallás pedig Isten hangja által”, Isten követi révén.

Ez mind csodás, de egyszer rá kell ébrednünk, hogy ha halljuk ezeket a tanításokat, mégsem megyünk el soha – ha látjuk a *Zimmer* táblát, aztán megtanuljuk a szót, és megpróbálunk a tábla tövének letelepedni – semmi értékeset nem nyertünk. Abba az irányba kell mennünk, amerre a tábla mutat. A Jézusról szóló szavaknak sincs értékük önmagukban. Még azok az igazságok, amelyeket Jézus tanított (ha most egy percig szabad ezeket igazságoknak neveznünk), sem képviselnek semmilyen értéket a számunkra, amíg ténylegesen fel nem fedezzük magunknak ezeket az igazságokat. Ezek az „igazságok” mind

ott vannak Jézusban. Ha tiéd Jézus, tiéd az igazság. Ha nem a tiéd Jézus, nem a tiéd az igazság, akármennyi tanítást szívtál is magadba.

Mennyi embert hallottunk már az évek során, akik tonnányi tényt ismernek, amelyeket külsőleg lehet „igazságoknak” nevezni. Mégis, ha személyesen találkozunk velük, beelátunk az életükbe, vagy akár csak a szószékről halljuk őket tanítani, valahogy nincs olyan hatással ránk, mint amit az a két ember megtapasztalt az Emmaus felé vezető úton: „Vajon nem gerjedezett bennünk a mi szívünk?” Nem bizonyult aranybányának. Nem történt változás a belső emberben. Nem támadt olyan frekvenciájú rezgés, amely megpendítette volna szellemünket, mint egy hangvillát. Ha valóban élet van jelen, az igék Szellem és élet, ahogy Jézus mondta a saját szavairól.

A tanítványok így kiáltottak: „Kihez mehethnénk? Nálad van az örök életnek beszéde, az életé, amely mindig volt és mindig lesz. Ilyenek a szavaid.” A Biblia ott volt a farizeusok és szadduceusok kezében is. Rengeteg elképzelésük volt arról, amit „igazságnak” nevezhetnénk. Mégis maga Jézus mondta: „Ti ismeritek a Bibliákat. Idéztetitek jobbra-balra. Tanítjátok az utcasarkokon, sőt még szárazon és vízen át elmentek más helyekre is, hogy tanítsátok. Mégsem jöttök hozzám, hogy életetek legyen. Buzgón tanulmányozzátok a Szentírást, azt gondolva, hogy ebből lesz életetek. Tanulmányozzátok az elgondolásokat és ötleteket, hogy valamiképpen megragadhattátok az igazságokat, és megteszitek azt, ami igaz, és amit megkövetel tőletek a parancsolat, mégisincs élet bennetek!” (Lásd János 5.)

Néhányan közülünk megtapasztaltuk a különbséget a pusztá vallás és az élet között néhány pontban, ha nem is ugyanakkor. Ha észreveszed, hogy vallásban jársz, az még nem a világ vége. Ne add fel! Csak biztatni szeretnék: Most, hogy már látod a táblákat, menj! Láttad a *Zimmer* táblát. Most menj, és hajtsd a fejedet Jézus ölébe! Te, személy szerint, menj és ragadd meg Jézust, mert Ő az Igazság. Mi Őt keressük. Nem gondolkodni akarunk Róla, vagy csupán megtenni, amiket mondott. Mi az igazi Jézust keressük. Ha pedig valami nem Jézus, abban nincs sok érték – és még kevesebb békesség – van. Ez kiábrándító.

Ezzel nem azt akarom mondani, hogy ha a miénk Jézus, akkor nem szembesülünk kihívásokkal. De hirtelen Ő lett az Erős Váram, a Menedékem. Ezek a képek már tartalommal vannak megtöltve. „Csodálatos, Tanácsos, Erős Isten, Örökkévalóság Atyja”. Ezek a kifejezések érthetőek a belső emberünk számára. A szellemi fülünkkel halljuk őket. A szellemi szemünkkel látjuk ezeket. El kell érkeznie valahogyan a pillanatnak, amikor átlátunk ezeken a képeken, messze túllátunk a logoszon és a jelképeken, és eljutunk a dolog lényegéig. Nem térít el semmi. Nem fogunk letelepedni az út szélén a *Zimmer* tábla alatt azt állítva, hogy megérkeztünk. Hiszen az csak egy tábla!

Kérlek, áss mélyebbre, akár a drágagyöngy-kereskedő! Nézz szét mindenütt, adj el mindent, hogy megtaláld Jézust a maga teljességében! Legyen Ő a kijelentésed! Legyen Ő a bölcsességed! Legyen Ő minden a számodra, amit az Atya elkészített! Legyen Ő a Vagyok: „Bármire is van szükséged, én vagyok az. Bármilyen igaz és helyes, én vagyok az. Bárhova kell is menned, Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet.”

Jézus vagy erő?

Fel kell tehát ismernünk, hogy a Jézusról szóló tanítások nem pótolhatják Jézust magát. Azt is meg kell látnunk, hogy ha pusztán azokat keressük, amiket Jézus *cselekszik*, az sem ugyanaz, mintha Őt keresnénk.

A kereszténységnek van egy egész ága, amely Istenre erőként tekint – erő arra, hogy valamit megtegyünk, valamilyenné váljunk, vagy valamiféle csodás tevékenységben vegyünk részt. De ez még így is én-központú dolog. Ha ilyen alapon keressük Krisztust, olyanok vagyunk, mint Simon mágus, aki meg akarta vásárolni az ajándékokat. Megpróbálhatod megvenni ezeket gyülekezetbe járással, a hitelveiddel, vagy Simonhoz hasonlóan, pénzzel. De Krisztust nem lehet ezekkel megvásárolni, márpedig Krisztus maga „minden szellemi dolgok összessége”. Rajta kívül nincs semmilyen ajándék. Ez nem külső dolog, mint ahogy Simon gondolta, és mint ahogy sokan gondolják ma is.

És így sokan kiábrándulnak.

Nem bírálgatni akarok. Csak figyelmeztetlek arra, hogy ez zsákutca. Azok, akik erőt keresnek egy Személy helyett, egy idő után rájönnek erre. Akkor pedig összezavarodnak és elcsüggednek, mert felismerik: „Ez nem is működött úgy, ahogy kellett volna! Biztos voltam benne, hogy működni fog, és még most sem akarok mást hinni, de az biztos, hogy zsákutcának tűnik.” Így aztán összetörik a szívük, mert nem Jézust keresték – hanem más dolgokat. Ne felejtjük el, milyen keményen megfedtte Jézus azokat, akik látták, ahogy megsokasítja a kenyeret és a halat, és azért követték Őt! Elküldte őket, mert a jeleket keresték. A testi és intellektuális megalégedés kenyeréből akartak táplálkozni az Igazi Mennyei Kenyér helyett.

Vagy ahogy Jézus egy másik helyen mondta: „E gonosz és parázna nemzetiség jelt kíván”. Miért igaz ez az állítás? Mert Jézus nem tesz csodás dolgokat? Dehogynem tesz! Ha azonban ezeket a dolgokat keresed Őhelyette, egyfajta bálványimádást követsz el. Ezzel más istent helyezel Jézus elé. Ez én-központú: „Mit nyerhetek én ebből?” Azt mondod: „Nyűgözz le! Ejts ámulatba!” Ami pedig én-központú, az nem lehet Krisztus.

Keresztelő János, akit Jézus legnagyobbnak nevezett „az asszonytól születettek között”, amennyire tudjuk, soha nem tett semmilyen csodálatos dolgot. Vajon ránk is olyan mély benyomást tett volna, mint Jézusra? Igen –

ha tényleg szeretnénk Istent és hallgatnánk a hangjára. Akkor nem zavarna bennünket a csodák hiánya. Jézus azt mondta, hogy az emberek elutasították Istennek az életükre vonatkozó akaratát, mivel elutasították Keresztelő Jánost, a tanítását és a keresztelését. Gondolj csak bele: elvetették Istennek az életükre vonatkozó célját! Más próféták – Mózes, Illés, Elizeus – mérhetetlen sok csodát tettek. Isten előtt mégsem ezért voltak hiteles tanúbizonyságok. Nincs ez másként ma sem. Hallgatnunk kell Isten hangjára, és el kell fogadnunk, amit Isten ad, bármilyen csomagolásban is érkezzen.

Isten egyik ígérete arra vonatkozik, hogy még nagyobb dolgokat is fogunk tenni azoknál, amiket Jézus tett. Ne szorítsuk ezt a háttérbe! De nem is úgy érhetjük el, ha a jelek és csodák után szaladunk. Ezt Jézus nem viseli el. Nem viselte el akkor, és nem viseli el ma sem. Ez zsákutca, és sok ember szíve összetört már úgy, hogy azt hitte: Krisztust követi. A végén nagyot csalódott, és azt gondolta: „Talán nem is igazi Jézus. Talán nem is létezik.” Vagy továbbment, és próbálta magát győzködni – hiába. Hiszékennyé és naivvá tették magukat valamelyik bűvös show-műsor hatására, mert annyira szerették volna, hogy igaz legyen. Tény, hogy az egész dolog nagyon zavaros! „A prófétálás szelleme Jézus bizonyágtétele” – mondja a Szentírás. „Prófétálást akarunk!” Na, és mi a prófétálás? *Jézus bizonyágtétele*. Minden szellemi dolog Krisztus Jézusban van. Minden „jó és értékes ajándék” Benne van. Nem szabad a csodákat helyezni a középpontba. Inkább Jézust kell keresnünk, és aztán megláthatjuk a csodás dolgokat, amiket Ő tesz.

Istent nyerni meg a dolgok helyett

Jézus is sokkal több, mint az ajándékai. Sokszor dolgokat kérünk, megszerezhető tárgyakat. Lehet, hogy például gyógyulást kérünk, amikor valójában Isten *Maga* akar a gyógyulásunk lenni. Ő hordoz bennünket, de időnként nem adja meg nekünk a gyógyulást – ha úgy gondolja, hogy elég bölcssek, értelemben, szívben és szellemben eléggé felkészültek vagyunk arra, hogy megtagadhassa a választ az imánkra. Időnként visszatart egy választ azért, hogy Őt magát találjuk meg az imameghallgatás helyett. Isten minden másnál jobban vágyik arra, hogy Önmagát adja nekünk. Ha továbbra is dolgokkal halmoz el, csak meghosszabbítja vele gyerekkorunkat. Csak az éretlenségünket, önzésünket és az áldások bálványimádatát hosszabbítja meg az életünkben. Ezért mindenképpen vannak olyan alkalmak, amikor eleget vár el tőlünk ahhoz, hogy ne válaszolja meg az imáinkat, mert azt szeretné, hogy változtassunk a gondolkodásunkon – és megtaláljuk, megragadjuk Őt, Benne nyugodjunk, mert Ő a mindenünk.

Kérlek, jusson ez eszedbe, amikor legközelebb úgy gondolod, hogy nem kapsz választ az imádra! Lehet, hogy nagyon szívesen válaszolna rá, de azzal csak gyermekeségünket állandósítaná. Sokkal jobban szeretné, ha beteljesednénk

Krisztusban, hogy meglegyen bennünk az erő, a mélység és a gazdagság a győzelemhez. Akkor adhatjuk tovább Isten életét. Ha csak dolgokat kapsz, nem leszel képes senki másnak továbbadni Krisztus életét. Nem fognak „élő víznek folyamai ömleni” a bensődből, ha mindig csak egy pohár vizet kapsz, amikor szomjas vagy.

A pohár vizekből nem lesznek ömlő folyók. Ha nem áraszt el teljesen Krisztus, sosem fognak folyók ömleni a bensődből, ahogy pedig Jézus megígérte. *Neked ígérte!* Azt mondta: „Aki hisz, élő víznek folyamai...” (János 7). *Mindenkinek, aki hisz!* Akinek van hite, annak valóban lehetősége van arra, hogy ne csak egy pohár vizet kapjon egyszerre. A pohár vizekből sosem gyűlik össze annyi, hogy másokkal is megoszthasd. Ez így nem működik. Ha üresnek találsz magad a munkahelyen, a szomszédaid között, vagy akár a saját hálószobádban, amikor este imádkozni próbálsz, lehet, azért van, mert *dolgokat* kerestél ahelyett, hogy *Krisztusban* találsz volna meg identitásod teljességét, mindannak teljességét, amit az Atya valaha adhat.

Jézus nem azért jött, hogy szavakat adjon neked; azért jött, hogy neked adja az Igét. Nem azért jött, hogy egy életutat adjon; azért jött, hogy magával vonjon az Útra. Nem azért jött, hogy megoldja a bűn-problémádat; azért jött, hogy Megszentelődéssé legyen a számodra.

„Krisztus Jézusban lakozik az Istenség teljessége testileg”, és te vagy a „Krisztus teljessége”. Isten betölti Krisztust, Krisztus pedig téged. Ez a szándéka, nem csak veled egyénileg, hanem velünk együttesen: az Istenség teljessége lakozzon és éljen bennünk és általunk. Saját identitásunkat úgy tesszük le az oltárra, hogy már nem várunk el és nem követelözünk. Már nem egyik pohár víztől a másikig élünk, hogy beteljesedjenek a szükségjeink. Nem kaphatunk elég ajándékot – elég pohár vizet – Istentől ahhoz, hogy kihúzhassuk a dugót, és vég nélkül folyjon a víz. Ha a pusztá dolgokat keresünk, a víz folyónak tűnve fog ömleni vagy fél percig – aztán pedig csontszárazak leszünk. Utána megint kérnünk kell 4000 pohár vizet, hogy megteljen a tartályunk, hogy újra fél percig ömleni tudjon belőle a víz.

Ha valóban arra vágyunk, hogy megállás nélkül, napi 24 órán keresztül áradjon bensőnkéből a folyó, az csak úgy lehetséges, ha hit által Isten Fiában élünk, aki szeret bennünket, és Önmagát adta értünk, most pedig hatalmas módon, hit által a szívünkben lakik. Csak így lehet bennünk folyó – ha az Jézus folyama, az Ő Szelleme! Jézus az egyetlen folyó. Minden más csak kis tócsa, amit nem lehet fenntartani, mert a nap melegétől úgylis kiszárad.

Saját igazságunk, mint a beszenyezett ruha

Bármit is teszel, ne próbáld saját jó tetteiddel pótolni Jézust! Ne feledd: a saját igazságunk olyan, mint a beszenyezett ruha.

Csendes, szelíd ember vagy? Segítőkész, kedves ember vagy? Nagyon erkölcsös? Nagyon okos, vagy félelem nélkül hirdeted az evangéliumot? A Szentírás azt mondja, hogy ez mind csupán megfertőztetett ruha, ha valamiképpen nincs ott Krisztus teljessége. Ha nem Jézus az, nem ragad magával.

Nem arról van szó, hogy ezeket nem kell tenni; nem azt mondom, hogy ne legyél nagylelkű vagy kedves. Ha tesszük ezeket a dolgokat, és mégis csalódottnak és üresnek érezzük magunkat, annak arra kell ösztönöznie bennünket, hogy Krisztushoz forduljunk. Jézushoz kell vezetniük bennünket a jó dolgoknak is, amiket teszünk, és annak, hogy nem lelünk bennük meglepődést. Ugyanolyan bizonyosan, ahogy a vámszedőt vagy parázna nőt bűne elkövetése Krisztushoz vont; ha valóban meglátnánk *mulasztásunk* bűneit – Krisztus teljességének hiányát – az is Hozzá vezetne bennünket. A kettő ugyanaz – ami nem Krisztus, az nem élet. Ami nem Maga Jézus, az nem boldogíthat. Akármilyen jó emberré válunk is, vagy akármilyen mélyre süllyedünk a gonoszságba, ugyanabban a hajóban evezünk, ha nem Krisztusban vagyunk.

Ha nem Benne találjuk meg az identitásunkat, nem Vele töltekezünk be, és nem Jézus élő vizéből iszunk, amely a trónjától folyik – ha nem Ő az Élet Kenyere a számunkra – akkor káros ételekkel tömjük magunkat. Betegek leszünk, felpuffadunk és elhízunk. Ami nem a mennyből származó Igazi Kenyér, nem fog táplálni.

Szellemi látás

Jézus megismeréséhez szellemi látás kell. „Senki sem mondhatja Jézust Úrnak, csak a Szellem által”. Kimondhatod a *szavakat*. Jézus azt mondta, hogy sokan fogják mondogatni: „Uram, Uram”, az utolsó napon, Ő mégis így fog válaszolni: „Sosem ismertelek titeket”. Ha azonban a Szellem által mondjuk, hogy „Jézus Úr”, az a belső emberből fakad.

A Szellem által tudjuk mondani: „Jézus! Úr! Mester!” Arcra borulunk Előtte, és azt mondjuk: „Én Uram és én Istenem!” Gerjedezhet bennünk a szívünk, amikor „magasan felemelve” látjuk Őt. Akkor így szólhat a szívünk: „Minden elhalványodik, amikor téged látlak, amikor téged imádlak. Minden háttérbe szorul.”

A szellemi látás nem valami „serkentő imádat-élmény” – ha hangosabban éneklek, vagy jobb a hangszerelés, akkor elfelejtek minden mást, és belemerülök az imádat és dicsőítés szellemébe. Ez nem valódi. Ez Pavlov-féle imádat! Jézus látni egészen más, mint egy magával ragadó „élmény”. A csendes pillanatok ugyanúgy könnyekre fakaszthatnak, mint a lelkesítő pillanatok. Az úgynevezett „unalmas” pillanatok ugyanúgy heves szívdobogást okozhatnak, mint a tüzes pillanatok. Mert Jézust kerestük és amikor meglátjuk Őt, akármilyen formában is, megnyertük Őt!

Emlékszel rá, mennyiféle formában jelent meg Jézus feltámadása után? Az Emmausba tartó két ember Vele ment. Jézus beszélgetett velük Mózesről és a prófétákról, és arról, hogyan tesznek az Írások bizonyosságot Róla. Mérföldekkel később leültek enni, és amikor megtörte a kenyeret, akkor ismerték fel. Egész idő alatt beszélgettek Vele, de amíg meg nem törte a kenyeret, nem látták meg, hogy tényleg Jézus az. Olyan formában jelent meg előttük, ami teljesen valódi volt, mégis felismerhetetlen volt a pusztá szem számára.

Később, amikor Jézus halat sütött a tengerparton, János azt mondja, hogy „senki nem merte megkérdezni, ki Ő”, mert „tudták, hogy az Úr volt az”. Mit jelent ez? Ott ültek, és együtt ettek Vele, miközben azon tűnődtek, hogy Ő-e az Úr, de nem merték megkérdezni, mert tudták, hogy Ő az. Feltámadása után még a tanítványok sem testileg ismerték fel Őt a szemükkel. Három és fél évet töltöttek a társaságában, mégsem támaszkodhattak a testi látásukra. Akármilyen formát öltött is, volt valami olyan tulajdonság Jézusban, ami feltűnt nekik, ami megdobogtatta szívüket, amitől az „gerjedezni” kezdett – és *tudták*, hogy az Úr az.

Pál azt mondhatta a kőszikláról, ami vizet nyújtott a pusztában: „Az a Kőszikla Krisztus volt”. Ilyennek kell lennünk nekünk is: a szellemünkkel látnunk, hallanunk és megérintenünk, és megragadnunk *az* örök életet, még akkor is, ha külső jellemzői alapján nem mindig nyilvánvaló.

Egyszerű szentek

Az összes többi út – márpedig sok ezer van belőlük – mind zsákutca. Nem vezet sehova. Kanyarognak, megvágják a lábadat, és végül ott maradsz az üres út végén, hogy visszafordulj vérző lábaiddal, és új úton próbálkozz. Amíg *ebben* a dimenzióban próbálsz tenni dolgokat – tenni, megismerni és megítélni dolgokat, lavírozni a meggyőződések között, dolgokat dolgokhoz és embereket emberekhez hasonlítgatva – amíg ilyen módon próbálkozol, veszíteni fogsz.

Lehet, hogy mindenkit képes vagy lehangolni és meggyőzni magadat, hogy mások hibája az egész, de ha ők Jézus útján járnak, van valamijük, ami neked sosem lesz. Jézus meggyógyított egy vakon született embert. A farizeusok megpróbálták vitatkozni vele, de ő azt mondta: „Akármit gondoltok is; én csak annyit tudok, hogy vakon születtem, és most látok. Ti fejtétek meg.”

Isten ilyen egyszerű szenteket és tanítványokat keres. Nem kell mindenféle elméletekkel rendelkezniük, csak Jézus legyen az övék. Lehet, hogy „műveletlen, tudatlan” emberek, de övék a valódi Jézus! Nem kell igazolniuk magukat. Nem azért, mert kevélyek vagy fennhájzóak, hanem azért, mert óriási békesség, alázat és harmónia – szeretet, türelem, kedvesség, jóság, szelídség és önuralom – van Krisztusban.

Ezek az egyszerű szentek nem hordják fenn az orrukat: „Én aláírtam a döntési cédulát, úgyhogy szállj le rólam! Rendben van a teológiám. Velem is minden rendben van. Megfelelőek a hitelveim. Egyedül csak a törvénykezés lenne képes megkötni.” Aki ilyen világban él, abban nincs meg Jézus – az igazi Jézus. „A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme”, márpedig Jézus a bölcsesség. „Ő Isten bölcsessége és kijelentése”. Ezért ha nincs benned istenfélelem és szenvedélyes vágy arra, hogy az Atya akaratát tedd, és Neki engedelmessé válj, akkor nem szereted Őt. Csak becsapod magad. Ha tied Jézus, égő szíved van és az „Atya háza iránti féltő szeretet” tüze emészt.

János azt írta (1János 3), hogy mindenki, akiben ott van Isten Szelleme – a legutolsó személy is, akiben tényleg ott él Jézus Szelleme – „megtisztítja magát, mint ahogy ő is tiszta”. „Nem maradhat meg a bűnben”. Megjelenésével Jézus Krisztus megsemmisítette a bűnöket, amelyek régebben uraltak bennünket, és most már nem élhetünk tovább azokban. Nem vesszük azokat védelmünkbe. Nem rejtegetjük őket, nem teszünk úgy, mintha nem lennének, és nem igazoljuk őket. Maga Isten lelt otthonra bennünk. Az Ő *magva* él bennünk. Ezért már nem akarjuk azokat a dolgokat többé. Aki megpróbálja igazolni a közép-szerű életet, az nem ismeri Őt. „Nem látta Őt és nem ismeri Őt, és hazug” – mondja az ilyenről János.

Ez nem törvénykezés. János nem volt törvénykező. Ő volt a szeretet apostola, ugye, emlékszel? János mégis azt mondta: „aki azt mondja, hogy Benne él, annak úgy kell járnia, ahogy Jézus járt”, és aki továbbra is bűnben él – szándékos, folyamatos bűnben – az sosem látta és nem ismerte meg Őt, mert az ilyen élet összeegyeztethetetlen Jézus bennünk élő Szellemével. Ez nem vád. Nem fenyegetés, és nem is parancs. Ez egy egyszerű megfigyelés annak részéről, aki *ismerte* Krisztus Szellemét. És azt is mondta: „Egyáltalán nem ismered Őt, ha a Neki való engedelmség semmit nem jelent neked”, ha nem szakad meg a szíved, amikor azt látod, hogy önző, ostoba, lusta vagy kapzsi voltál.

Nézz úgy ezekre a dolgokra, mint jelekre! „Vizsgáljátok meg magatokat, hogy hitben vagytok-e”! Nézd meg, hogy Krisztus Szelleme ott él-e benned, hogy Krisztus szeretete arra készítet-e, arra kényszerít-e, hogy Isten akaratát tedd! Ha nem, keresd Jézust! Ez tényleg ennyire egyszerű. Ez nem rossz hír. Jó hír: van az életnek egy olyan szintje, amit Isten megígért, hogy új teremtsé válsz, a Jézus képére született és maga Isten képmására átfőrmálódott emberek új törzsének és fájának tagjaként. Megnyílt az ajtó, hogy mindannyian részesülhessünk ebben. Dicsőséges ígért ez Istentől.

„Többé senki nem mondja felebarátjának: 'Ismerd meg az Urat, ismerd meg az Urat'” – tedd meg ezt, tedd meg azt. Hanem Ő fogja a kőszívünket, és hússzívet ad helyette. Belénk helyezi a Szellemét, és arra készítet, hogy megtartsuk a parancsait és rendeléseit. Ez az ígért sok száz évvel Krisztus előttről származik, hogy lesz egy új emberi faj az Elsőszülöttnek képére, amelynek tagjai Jézus

Krisztus Szellemében élnek. Úgy látják a dolgokat, úgy hozzák a döntéseiket, úgy veszik észre az örömet és a lehetőséget még a válsághelyzetekben is, „ahogy Jézus tette”. Szemük megnyílik a láthatatlan világra, mint amikor Elizeus imádkozott a szolgájáért: „Uram, nyisd meg az ő szemét, hogy meglássa: többen vannak azok, akik mellettünk vannak, mint azok, akik ellenünk.”

Nyisd meg a szemed! Nézd meg, mi van valójában körülötted! Nézz arra a reményre és ígéretre, ami Krisztus Jézusban van! Ne próbáld az egésztest intellektuális szinten mérlegelni minimális mértékű tapasztalataid alapján! Nyisd meg a lelki szemeidet! Pál újra meg újra azért imádkozott, hogy Isten nyissa meg a szemünket, hogy meglássuk Krisztus kikutathatatlan gazdagságát saját életünkben és a körülöttünk levők életében. Mindent, ami Krisztus Jézusban van! Minden ott van, és elérhető mindenki számára, aki Hozzá jön, és kér, és tovább kér, keres, és tovább keres, zörget, és tovább zörget.

„Akik teljes szívből keresnek engem, azok megtalálnak.”

„Közeledjetek hozzám, és én közeledni fogok hozzátok.”

Jézus hív bennünket. Hív, hogy megtapasztaljuk a lehető legnagyobb kijelentést és kapcsolatot ebben a halandó életben. Fogd szaván! Nem sokan tettek így valaha, de te megteheted.

Ne fogadj el pótszereket Jézus helyett!

„Kövess engem!”

És arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk. Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk; aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt (1János 2:3-6).

Jézussal egyetértésben járni

Ebben a könyvecskében elsődleges célunk újra megalapozni magunkban azt, kicsoda Jézus. Ki ez az ember, akit követünk? Egy életmód követői vagyunk, vagy ez az Út maga Jézus személye? Hidd el a Jó Hírt: bár összes jó cselekedeted, hitelved és vallásos megtapasztalásod soha nem nyithatna utat, maga Jézus az Utad!

De kérlek, ne téveszd el – és ez nagyon fontos: ha követed az Utat, a Jézus nevű személyt, az új életmódot eredményez. Ahogy a Szentírás mondja: „Hogyan járhatnak együtt ketten, ha nem egyeznek meg?”

„Követlek téged, akárhová mész.”

„Tudjátok, hogy a rókáknak barlangjuk van, az égi madaraknak pedig fészük, de az Ember Fiának nincs fejét hova lehajtania? Értitek, hogy ha követni akartok, ahova csak megyek, azzal a döntéssel együtt jár egy bizonyos fajta életminőség? Nehogy eltévedjétek: nem lesz kényelmes életek, ha az Ember Fiát követitek, mert ahova én megyek, ott még a fejemet sincs hová lehajtanom. Nincs olyan hely, amit otthonomnak nevezhetnék.”

Hitünk atya, Ábrahám, kezdettől végig zarándok volt. Te mennyire szeretnél 80 éven át sátorban lakni? Nehézséggel jár, ha a hit úttörőjét, Jézust követjük. Ezt le kell tisztázni magadban, ha meg akarod érteni, kicsoda Jézus, és el akarod dönteni: „Igen, én követni akarom a Barányt, akárhova megy. Nem érdekel, mi történik. Nem érdekel, mibe kerül. Nem számít. Látom ezt az embert, aki vízen jár, parancsszavával vihart csendesít le, kimondott szavával halottakat támaszt fel, úgy emeli az égre a szemét, mint aki tényleg ismeri az Atyát, és kedvességet, tiszta gondolkodást, igazságot, szeretetet és bölcsességet tanúsít. Ezt az embert érdemes megismerni. Érdemes a társaságában tartózkodni. Közel akarok lenni Hozzá. Azt akarom tenni, amit mond. Követni akarom Őt. Egyértelmű, hogy Ő tisztában van a dolgokkal. Tudja, mi folyik itt. Ismeri a játékszabályokat. Ez az ember tudja, és követni akarom. Ott akarok lenni, ahol Ő van.”

Ha elkezdjük Jézust követni, az minden bizonnyal az Ővéhez hasonló életet fog eredményezni. Ez nyilvánvaló. Ahogy János bizonyosságot tett róla: „Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt”. Tudom, hogy sokan szeretnék a saját feltételeik szerint csinálni: „Követni akarom Jézust, de nem akarok úgy járni, ahogy Ő járt. Én máshogy akarom követni.” Nagyon népszerű, ahogy Pál meg is próféta, hogy sokan a tanítóikkal együtt olyan keresztyénséget vallanak, amelyhez nem kell úgy járni, ahogy Jézus járt. „Követheted Jézust úgy is, hogy Ő keletre megy, te pedig nyugatra.” Én viszont azt mondom, hogy ennél sokkal gyakorlatiasabb az, ahogyan Jézust követheted. Oda mész, ahova Ő megy, úgy élsz, ahogy Ő élt, úgy gondolkodsz, ahogy Ő gondolkodott, úgy beszélsz, ahogy Ő beszélt, úgy érvelsz, ahogy Ő érvelt, úgy imádkozol, ahogy Ő imádkozott, úgy szeretsz, ahogy Ő szeretett, és igaz életet élsz, ahogy Ő tette.

Nem ismerem Jézus követésének más módját! Legalábbis a Bibliában nem találok másikat. Ha az apostolok életére nézel, és arra az életre, amit aztán másoknak továbbadtak, ahogy „nagy erővel bizonyosságot tettek”, és „nagy kegyelem volt mindnyájukon”, azt láthatod, hogy egy bizonyos életminőség kísérte elmaradhatatlanul Jézus üzenetét. Hirdették róla, hogy „magas és felemeltetett”, hogy Ő a „királyok Királya és az uraknak Ura”, a „Csodálatos, Tanácsos” és a „Békesség fejedelme”, a megígért eljövendő Messiás. Mi volt ennek az üzenetnek a közvetlen eredménye? Az életek olyanná váltak, mint Jézusé. A hívők úgy akarták megélni, ahogy Jézus megélte, mert Ő tudta, hogyan működik. Jézus

tudta, mi teszi boldoggá az Atyát, hogyan működhetnek a kapcsolatok, hogyan kell viszonyulni az anyagi világhoz és a láthatatlan világhoz. Jézus tudta – és ma is tudja – hogyan működnek mindezek.

Jézust követni azt jelenti, hogy úgy gondolkodunk, ahogy Ő gondolkodott, úgy járunk, ahogy Ő járt, gyűlöljük, amit Ő gyűlölt, és szeretjük, amit Ő szeretett, elutasítjuk azt, amit Ő elvetett, dühössé tesz minket, ami Őt dühítette – más kereszténység (angolban szójáték: *Christ-ianity*, Krisztusias-ság) nem létezik.

„Amikor a tanítvány teljességre jut, olyan lesz, mint a Mestere”.

„Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet.”

„Jöjj és kövess engem.”

A keresztyénség nem csak fogalmakból áll. Nem pusztán külsőségekről szól. Egyszerűen annyit jelent, hogy a Mesterrel járunk, és karöltve mindazokkal, akik ugyanígy akarnak járni.

„Ahogy Rá nézünk, átformálódunk az Ő képére, dicsőségről dicsőségre.” Valódi átalakulás megy végbe, ahogy valóban Őrá nézünk, és „az Úr nevét hívjuk segítségül”. Nem valamiféle pszichés trükkökről beszélek, hogy újra meg újra eléneklünk egy dicsőítő dalt, mint egy mantrát, és mindent kizárunk, és valamiféle testen kívüli élményben van részünk, amikor semmi mást nem érzünk. A keresztyénség tágra-nyílt-szemmel, teljes szívvel-lélekkel-elmével-erővel való megtapasztalása Jézusnak, megtapasztalása tanításának és életmódjának. Azt jelenti, hogy a gyakorlatban megéljük ezeket.

Aktív és megfogható

„Krisztust ismerni” nem egy elvont fogalom. Aktív és megfogható. Valódi; nem képzeletbeli. Krisztus ismerete megfogható. Látni lehet. Látható eredménye van. Krisztus ismerete aktív. Van dinamizmusa; nem csak statikus.

Az emelől levő sziklának rejtett energiája van. Erő van benne. Lehet, hogy most éppen nem tesz semmit, de van ereje rá, hogy összetörjön egy autót. Ahhoz pedig sok erő kell! Lehet, hogy úgy tűnik: a szikla nem csinál semmit, de sok energia szunnyad benne. Pár centit elmozdul ebbe az irányba, és palacsintává lapít egy BMW-t! Nagy, óriási erő rejlik benne! Ugyanígy energia rejlik minden lépésünkben, mert Krisztusból merítünk. Lehet, hogy csak állunk, némán, szó nélkül – és csak figyelünk. Mégis annyi erő szunnyad bennünk, mint a szakadék szélén levő sziklában. Élet van bennünk, és energia rejlik bennünk, ami lehetővé teszi, hogy prófétai módon lássunk, és meghalljuk, mit mond éppen Isten. Ahogy Pál megjegyezte az 1Korinthus 2-ben, a szellemben csecsemők erre nem képesek. Akik viszont érettek, azok hallanak, látnak és értenek. Olyan biztosan, ahogy szellemed is tudja, éppen hogyan érzel most – több-e benned a kétely, félelem, szkepticizmus és kétségbeesés, vagy pedig szemeidet a mennyre

szegezed és ahogy hitben jársz, a benned rejlő lehetőségek határának egyedül Jézust látod, – úgy ismeri Isten Szellemé is az Ő jelenlegi gondolatait és érzéseit. Pál pedig azt mondta, hogy ez a Szellem van bennünk. Így járhatunk. Keresd csak ki – 1 Korinthus 2. fejezet. Ez része a keresztyénségnek.

A Krisztusban való élet megfogható, és van dinamizmusa. Ez magában foglalja az Istenre hallgatás folyamatát, egy erőteljesebb dinamizmust, mint pusztán bizonyos elvek követését vagy törvények betartását, bizonyos életmódot, vagy bizonyos emberek társaságát. Igazából nem ezekben a külsőségekben rejlik a lényeg. Az életünk nem olyan elgondolásokról szól, amelyekre emlékezünk, vagy a krisztusinak tűnő céljainkról. Figyelnünk kell. Jézusban mi olyan Atyában hiszünk, aki „mindeztideig munkálkodik”. Azt mondjuk, amit az Atyától hallunk, és azt tesszük, amit Tőle látunk. Nem mintha bennünk lenne a hallásra vagy cselekvésre való képesség; inkább mi vagyunk Jézusban. Így lesz sajátunk az az aktív, megfogható élet, amit Ő élt.

„Krisztus bennetek, a dicsőség reménysége”. Ahogy Jézus is csak azt mondta, amit az Atyától hallott, és csak azt tette, amit az Atyától látott, ugyanez a rendeltetése azoknak is, akik Őt követik.

Szeretni a világosságot

„Menjetek, és tegyétek tanítványokká az embereket! Kereszteljétek meg őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében. Tanítsátok meg őket, hogy megtartsák mindazt, amit parancsoltam nektek.” Ez nem törvénykezés. Jézus nem törvénykezésből kérte, hogy tanítsunk meg másokat arra, hogy engedelmeskedjenek minden parancsának. Egyszerűen arról van szó, hogy Jézus, aki tudja, mitől működik ez a világ, azt mondja: „Ez az én utam. Járjatok ezen! Szakadjatok el a világtól! Ne igazodjatok tovább e világ ábrázatához! Mi közössége lehet a világosságnak a sötétséggel?” Megmutatta, hogy olyan életet éljünk, amely nincs közösségben a sötétséggel, hanem csak az Atyával és azokkal, akik a világosságot szeretik. Nem azokkal, akik tökéletesek, hanem azokkal, akik a világosságot szeretik.

„Ez az ítélet”: vannak, akik szeretik a világosságot, és vannak, akik nem (János 3). Ez a mérce. Nem a tökéletesség. Nem az, hogy mindennel tökéletesen tisztában legyünk, tökéletes ismeretünk legyen, vagy akár csak tökéletesen alkalmazzuk bármilyen területen. Jézus olyan embereket keres, akik szeretik a világosságot. Ezeket vonja Magához. Mindenkit szeret, de nem tud segíteni azokon, akik nem hajlandóak a világosságra jönni. A világ legrendesebb emberének, aki mindenféle csodálatos tulajdonsággal rendelkezik, de nem szereti a világosságot, nincs reménysége. Ezzel szemben viszont teljes reménysége lehet a világ legostobább emberének, aki élete minden napján mindent elront, de alázatos, szereti a világosságot és kész „kijönni a világosságra, hogy nyilvánvalókká legyenek a cselekedetei”. Békességben és szabadságban

akar jární. Nem törődik vele, mit mondanak az emberek; nem fél tőlük. Inkább szeretne Istennel helyes kapcsolatban lenni, mint hogy az emberek felnézzenek rá, megbecsüljék, nagynak, hatalmasnak és szentnek tartsák – ami amúgy sem igaz róla!

Arra biztatlak, hogy ezt a mércét állítsd fel magadban! Akik szeretik a világgosságot, azok Istennel járnak, és közösségben vannak Azzal, aki öröktől fogva él, és teljes örömmel közösségben vannak testvéreikkel.

Hű a kis dolgokban

„Az Isten a kevélyeknek ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Engedelmeskedjétek azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjétek az Istenhez, és közeledni fog hozzátok” (Jakab 4:6-8).

Ez az ige is a láthatatlan világba való „befektetésre” ösztönöz. El kell jönnie annak az időnek, amikor szembesülünk a ténnyel, hogy még ha a látható világban megy is végbe mindaz, amit teszünk, gondolunk, amilyen hozzáállásunk van, és amilyen szavakat kimondunk, ezek valójában mind a láthatatlan világot érintő dolgok. Ha panaszkodom valakire vagy valamire egy másik embernek, könnyen gondolhatom azt, hogy ez csak kettőnk ügye.

Pedig nem!

„Engedelmeskedjétek Istennek”. „Álljatok ellene az ördögnek!” És ha így teszel, közeledsz Istenhez, aki közeledni fog hozzád...ha elmenekülsz az ördögtől, ha ellenállsz annak a viszonyulásnak, döntésnek, tevékenységnek vagy kimondott szónak, vagy annak a kísértésnek, hogy visszahúzódj, amikor tudod, hogy nem kellene, ha ellenállsz az ördögnek életed azon területein, amelyek nem olyanok, mint Jézus. Követeld meg magadtól: „Nem engedem azokat a szavakat kijönni a számon! Ez nemcsak kettőnk dolga. Ha mondok rólad másnak valamit, vagy akár csak magamban morgok, vagy elhúzódom tőled, tulajdonképpen attól a lehetőségtől fosztom meg magam, hogy Istenhez közeledjem.”

„Engedelmeskedjétek Istennek.” „Álljatok ellene az ördögnek.” Közeledni fogsz Istenhez, aki közeledni fog hozzád. Tudod, sokszor megraboltuk saját magunkat. Elfajtottuk magunkban az Isten életét. Megszomorítottuk a Szellemet; kioltottuk a tüzét. Amikor nem közeledtünk Hozzá, mert nem engedelmeskedtünk Neki a szívünkben, hagytuk, hogy a kis dolgok, amelyeket apróságoknak tekintünk, megfosszanak bennünket – „jogomban áll így érezni; amerikaiaként jogom van az önkifejezésre, a szólás szabadságára.” Közben pedig meg sem kérdeztük magunktól: „Mit gondol Isten erről a hozzáállásról?” „Jézus tényleg így kezelte volna ezt a helyzetet?” És mivel megbántottuk Isten Szellemét a hozzáállásunkkal, cselekedetünkkel vagy szavainkkal, távolodtunk Istentől ahelyett, hogy közeledtünk volna Hozzá. Ha nem engedelmeskedünk Neki és az

Ő útjainak, valójában távolodunk Tőle, és nem hagyunk Neki lehetőséget arra, hogy közeledjen hozzánk.

Ezért ne feledkezz meg arról, hogy a kis dolgok igenis számítanak! Amit te irányíthatsz, az számít a legjobban! A nagy globális problémák néha túl távol vannak tőlünk. Tény viszont, hogy jövőnket nem a globális problémák döntenek el. Hanem a kicsi dolgok.

„De hát csak a lelkiismeretem ellen véték. Csak felveszem ezt a ruhát, ilyen sminket választok, vagy így fésülöm a hajamat. Ebben az utolsó kis dologban átlépek a határt, amiről tudom a szívemben – mert ezt senki nem döntheti el helyettem – de én tudom a szívemben, hogy ez hiúság. Mégis megteszem. Megvan rá az okom.” És amikor átlépjük ezeket a határokat, akármik is legyenek azok, akármilyen témában, megszorítjuk Isten Szellemét, magunkat pedig megfosztjuk valamitől, ami pedig sokkal teljesebb és gazdagabb, mint amit jelenleg megtapasztalunk.

Közeledj Istenhez! Azt mondta: „Tegyetek próbára, és lássátok meg! Ha feláldoztatok ezeket a dolgokat értelem – tegyetek próbára – nem nyitom-e meg a menny kapuit, és nem árasztalak-e el benneteket áldással? Tegyetek próbára!” Akármivel is rendelkezél most, ígérhetem, hogy tízszer annyid is lehetne – tízszer annyi valóság az életedben, tízszer mélyebb kapcsolatod Jézussal. Nincs határ! Akármire is mutat rá most a Szent Szellem, azt kell követni! Számold le azokkal a kis dolgokkal, amelyek most felbukkantak a lelkiismeretemben, amikor úgy mondtál vagy tettél valamit, hogy az nem volt helyes vagy bölcs, ami nem pont az volt, amit Jézus akart. Lehet, hogy levágtad az utat, megbántottad a testvéredet, kimondtál egy hiábavaló szót, jót nevetél egy durva tréfán vagy valami bolondságon. Amire a Szent Szellem felhívja a figyelmedet, azt hozd rendbe! Legyen nagyon rövid a számlád a Szent Szellemnél! Isten ezt meg fogja becsülni. Sokkal többre juttat el, mint amit valaha kértél vagy elképzeltél.

Ne az én akaratom

Jézus maga is megkísértetett. Ő maga is azt mondta: „Ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tiéd!” Nézeteltérésbe került az Atyával! Ha azt mondom neked: „Azt teszem, amit te akarsz, nem azt, amit én”, akkor ez azt jelenti, hogy nézeteltérésbe kerültünk, de alávetem magam a te akaratomnak. Ez a mondat csak egyedül ezt jelentheti! Eltérő véleményünk volt, más döntést akartunk hozni, de mégis alárendelem magam a te döntésednek.

A Jézusban való élet sem mentes a konfliktusoktól. A Galata 5-ben, mielőtt a Szellem gyümölcseiről beszélne, Pál azt mondja, hogy a test és a szellem egymás ellen tusakodnak. Harc folyik a test és a Szellem között. Ahogy a Róma 8 fogalmaz, ha az elmédet a test cselekedeteinek adod át, meghalsz. Ha viszont

a Szellemnek adod át az elmédet, élni fogsz. Előttünk a lehetőség, hogy olyan életünk legyen, ami valóban élet.

Egyértelmű, hogy harc folyik. „Álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek.”

„Öltözzétek fel az Isten minden fegyverét”, hogy amikor jön a támadás, „megállhassatok.”

„A Jézus iránti engedelmség szilárd sziklájára építetek, hogy ha jönnek a viharok, megmaradjatok.”

Ehhez hozzá tartozik az a folyamat, hogy hiszünk Jézusban, az Ő igazságában állunk, és összhangban élünk azzal az élettel, amit Ő élt, és azokkal az igazságokkal, amiket Ő tanított. Mivel szeretjük Jézust, közeledünk Hozzá és az Útjaihoz. Vele együtt akarunk élni, ezért egyetértésben járunk Vele ahelyett, hogy saját utat készítenénk. Jézus az Út, ezért Hozzá futunk nézeteltérés esetén. Akaratunkat alávetjük az Ővének, amikor konfliktus támad. Lesznek ilyen konfliktusok, de mi az Ő kezébe tesszük.

„Az Ő fénye mellett elhomályosul minden.” Ahogy Jézusra nézünk, átváltozunk dicsőségről dicsőségre. Ha alárendeljük magunkat Neki, az Ő élete árad bennünk.

Válaszolj Neki!

Jézus követése nem arról szól, hogy elvonulunk az imakamránkba, csak ülünk ott, nézünk magunk elé, és elmélkedünk. Jézus sem ilyen volt, nem igaz? Csak nézett volna maga elé, és elmélkedett volna? Nekünk Jézus a mérce. Ismét: „Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, úgy kell járnia, amint Ő járt.” Jézus követésének folyamata tehát nem azt jelenti, hogy mi tétlenek vagyunk, és hagyjuk, hogy valamiféle Szellemi Lény cselekedjen helyettünk.

Ne feledjük, Jézus azt mondta: „Nem teszek semmit, amit nem látok, hogy az Atya tenné. Csak azt teszem, amit az Atya tesz általam.” Bár mindig békessége volt, Jézus nagyon elfoglalt életet élt. Sokak életet megváltoztatta. Kétezer évvel később is életeteket változtat meg. Nem volt kérdés, és ma sem az, hogy munkálkodik-e. Amit Jézus tett, válasz volt arra, amire az Atya indította. Jézus nem ragadott ki a Szentírásból gondolatokat, tanításokat és parancsokat, hogy azokat törekedjen betölteni, aztán „izguljon” azon, hogy az Atya valahol messze elégedett legyen vele. Nem ilyen volt az élete. Figyelt és válaszolt Neki.

Az önfeláldozás nem az „elkötelezettségből” fakad. Az önfeláldozás abból ered, hogy meghalljuk Isten hangját, és az Ő kezére bízunk magunkat. A pénzügyeinket...az időnket...egy telefonhívást...egy bocsánatkérést, amihez semmi kedvünk. Ha Jézust követjük, „munkálja bennünk mind az akarást, mind a véghezvitelt”.

Megismerni Isten akaratát

Hogyan ismerhetjük meg „Isten jó, kedves és tökéletes akaratát”? „Szánjátok oda a ti testeteket élő áldozatként”, „ne szabjátok magatokat e világhoz”, így „elváltoztok a ti elméteknek megújulása által”, és megismeritek az Ő akaratát (Róma 12:1-2).

Fel kell adnunk a világ dolgaihoz való ragaszkodást és késznek kell lennünk hallgatni Rá, ahhoz, hogy eggyé váljunk Krisztussal, és egységben legyünk az akaratával. Ha így teszünk, „átváltozunk” – mert Őrá tekintünk, odaszánjuk testünket élő áldozatként, és elutasítjuk, hogy olyanok legyünk, mint a világ, úgy cselekedjünk, mint a világ, úgy beszéljünk vagy ugyanazt tartjuk értékesnek. Ha ugyanúgy értékelünk egy CD-lejátszót, ahogy a világ, akkor nem leszünk képesek megítélni Isten jó, kedves és tökéletes akaratát. Ha úgy értékelünk egy autót, ahogy a világ, akkor nem leszünk képesek meghallani Isten hangját. Ha úgy értékeljük a külsőnket, ahogy a világ, nem tudjuk meghallani Isten hangját. Ha a világ bálványaihoz ragaszkodunk, megfosztjuk magunkat attól a képességtől, hogy egységben járjunk Vele. Megtanulunk megnyugodni Benne és Rá nézni, amikor a test kívánságai ostromolnak bennünket. Nyugodtak vagyunk, ha az emberek véleménye szembeszáll velünk, még ha az fenyeget is, hogy világunk összeomlik az emberek gyűlölködése vagy saját kudarcunk miatt. Amikor ezek a dolgok ellenünk hadakoznak, mi Benne találjuk meg az életünket és reménységünket, békesség lesz a részünk, igazság, győzelem, érettség és növekedés.

Ha szeretjük Istent és közel maradunk céljaihoz, „mindent a javunkra fordít”. Ha Belé kapaszkodunk mindenben keresztül, még saját kudarcunkban is, Magához von bennünket, és mindent a javunkra fordít, amit az ellenség valaha a kárunkra szánt. A múltad gyengeségeit a jövőd erősségévé fogja tenni. Amivel a Sátán el akart pusztítani, éppen azzal fog győzelmet adni neked a Sátán felett, ahogy segítesz másoknak magad körül, hitre vonsz másokat is, és fogékonyá válsz olyan dolgokra, amiket mások soha észre se vennének.

Isten legyen a Reménységed, Kősziklád, Erősséged, Menedéked, Igazságod, Utad, Kenyered, Életed, Világosságod! Hadd legyen Ő mindez a számodra, amikor kudarcot vallasz, kísértés ér, vagy összedől a világ körülötted! Benne találj meg a megelégedettséget, az igazságodat, a kinyilatkoztatást, az üdvösségedet. Nem fenyeget semmilyen kockázat, ha Ő válik mindezzé a számodra, ha Hozzá ragaszkodsz, és Benne hiszel teljes szívedből, mert megígérte, mert Ő az „Igen” és az „Ámen”, mert Nála vannak a pokolnak és a halálnak a kulcsai – akkor semmi nem árthat neked! Akkor „szilárd leszel, és rendíthetetlen”. Halál, hol a te győzelmed? Hol a te fullánkod?

Látod már? Megpillantottad? Ő az Életünk!

Jó és Rossz vagy Élet és Halál?

Jézus követése mindig sokkal inkább az *élet* keresését jelentette, nem pedig a jó és rossz megítélését. Az Őt körülvevő tömeg nagy részének szemében Jézus „jó” volt, amikor jóllakatta emberek ezreit, de „rossz” volt, amikor azt kérte, hogy egyék az Ő testét. Emberileg igazuk is volt! Nyilván jó dolog enni adni az éhes embereknek, de rossz – ízléstelen, vulgáris, sőt nagyzsolással határos – azt kérni, hogy mások belőled táplálkozzanak. Így aztán Jézus népszerűsége megcsappant és egyre fogyott, ahogy a tömeg először jónak, majd rossznak kezdte tartani. Jézus valódi követői azonban más mérce alapján hozták a döntéseiket. Amikor mindenki más hátat fordított kemény tanításainak, és Jézus felajánlotta, hogy ők is elmehetnek, Péter így foglalta össze válaszukat: „Ki máshoz mehetnénk? Nálad van az élet!” Csak akik az élet alapján döntenek, azok fogják Jézust mindvégig követni.

Szinte mindenki, aki ismeri a Bibliát, különbséget tud tenni a között, amit jónak, és amit rossznak gondol – ezért is van csak az Egyesült Államokban sok száz különböző felekezet és több tucatnyi szekta. A jóról és rosszról mindenkinek megvan a saját mércéje, amit a személyisége, becsvágya és adottsága határoz meg. Építhet valaki például egy egész felekezetet egy konkrét dolog – mondjuk a misszió – köré, mert egy embernek erre van ajándéka. Kihangsúlyozhatja azt az ajándékot, és egy sereg ember köré csoportosul. Végső soron ezt fogják képviselni: a missziót. Egy másik csoport az üdvösségre összpontosít, egy harmadik pedig a csodákra, és így tovább. Szépen végigmehetsz a felekezetek listáján, és látni fogod, a hívők adott csoportja mire fektette a hangsúlyt a keresztyénség központi jellemzőjeként. A fókuszban mindig egy dolog áll, amit Krisztus ad – nem pedig Krisztus Maga!

Az individualista felfogás azonban, amit arról alkotunk, hogy mi „jó”, és mi „rossz”, nem ösztönöz arra, hogy Isten Szellemé által járjunk. Aki így jár és első alkalommal találkozik más hívőkkel – nem tudva semmit a tanításukról vagy szokásaikról – nem fogja megvizsgálni a származásukat, milyen felekezetben nőttek fel, és nem is kérdezi ki őket a teológiájukról, hogy meglássa: pontosan a helyes dolgokban hisznek-e, ahogyan valaki meghatározta, mi a „helyes”. A Szellemtől vezérelt hívő nem „jót” vagy „rosszat” fog keresni, hanem életet vagy halált. A hitelti tanítás vagy gyakorlat minden részlete működni fog, ha mindkét hívő az életben jár. Túl sokszor akkora félelem ébred a szívünkben, amikor meglátunk valamit, ami nem néz ki elég „jól” a szemünkben – talán valami hitelti kérdést – hogy azon kezdünk lovagolni, és falakat építünk rajta. Pedig az egyedüli kérdés az élet és halál kérdése, minden más dolgot meg lehet oldani.

Ha az életből kiindulva munkálkodunk, mindent meg tudunk oldani; bármilyen hitelti vagy teológiai vagy eszkatológiai kérdést. Akkor viszont semmit nem fogunk elérni – 2000 év már csak elegendő bizonyíték erre – ha megköveteljük, hogy mindenki megfelelő gondolatmenetet válasszon, pont

a megfelelő tanításokban higgyen, és pont a megfelelő dolgokat tegye ezekkel kapcsolatban. Ilyen alapon nem jöhet létre valódi egység! Ha a Jó és a Rossz Tudásának Fájáról próbálsz enni – ez és ez a tanítás, ez a felekezet és ez a teológiai felépítmény helyes, és csak ilyen írásmagyarázati elv alapján szabad a Szentíráshoz közelíteni – akkor meghalsz, és mások is meghalnak miattad.

Hadd tegyem azért hozzá: Ha az élet alapján munkálkodszt, akkor az életre fogszt vágyt, azt látod és azt ragadod meg, és leteszed az életedet azért, amiről úgy érzed, hogy az Krisztus élete és jó illata. Minden mást utálatosnak találsz. Nem tudsz közösséget vállalni azzal, ami nem élet, akármilyen helyesnek tűnik is intellektuálisan. És észre fogod venni, hogy sok ellenséged van. Sőt, három évet adok neked, ha valóban az Élet Fája alapján élsz, hogy megöljenek miattad. Jézusnak, aki úgy szeretett és kiállta a próbát, mégis csak 36 hónapig maradt ideje. Megölték, mert így élt. Jézus nem az igeértelmezésük alapján ítélte meg az embereket. Nem a teológiájuk alapján ítélte meg őket. Nem is sokat beszélt ezekről a dolgokról. Néhány alapvető dologgal kapcsolatban mondott ilyeneket: „Ja, ami azt illeti, fiúk, van feltámadás. Nemsokára be is bizonyítom.” Helyreigazította a szadduceusokat ezen a ponton. Nem beszélhetünk a hitelvi tanítás teljes hiányáról, de nem erre összpontosított, miközben élte élete napjait.

Jézus az *életre* törekedett. Ami élet volt, azt be tudta vonni a helyes teológiába. A szombat Ura kész volt átvenni a szombat meghatározását a követőivel. Azok viszont, akik helyesen szedték ízekre Isten Igéjét eredeti héber nyelven, és gondosan megtartották a szombatot, többségük meghalt a bűneikben, és a pokolba jutott! Nem számított, mit gondolnak az eredeti héberről! Elutasították az életet, mert a Tudás fájáról akartak enni. Buzgón tanulmányozták az Írásokat, mert azt hitték, hogy abból élet származik – de nem így lett! Jézus volt az élet. Az írástudók és törvénytudók bűneikben haltak meg, mert elvetették Istennek az életükre vonatkozó célját, ahogy Jézus egyértelműen kijelentette nekik.

Ezért hát, ha semmi mást soha nem is tanulsz meg, azt tanuld meg, hogyan tehetsz különbséget élet és halál között! Ha az embereket a jó és rossz, helyes és helytelen, igaz és hamis tudása alapján ítéled meg, ilyen alapon el fogszt utasítani olyan embereket, akik pedig Isten szeme fénye, és tárt karokkal fogadszt olyanokat, akiket Isten utálatosnak tart. Ezzel szemben, ha az élet illatát keresed, a Krisztus életének édes illatát, bármit meg tudsz oldani másokkal, ahogy együtt járjátok utatokat, mert mindkettőtöknek ez van a szívében. Mindketten szeretitek Isten Igéjét, és az Ige Istenét, és együtt járjátok az utat, meglátva közben a Völgynek Liliomát, Sáronnak Rózsáját és Libánon Cédrusait. Egyszerűen élvezni fogjátok ezt a teológiának nevezett dolgot, és egyre növekedtek a Krisztus gazdagsága mélységének megértésében. Szeretni fogjátok. Együtt fogtok lakmározni belőle az utolsó falatig. Az lesz a reggelitek, ebédetek, vacsorátok és éjjeli nassolásotok; a szeretet és az élet kalandja. De próbáld meg ugyanezt egy olyan emberrel, aki a Tudás fájáról eszik – kikaparja a szemedet! Nem telik sok időbe, és rá fogszt

jönni, hogy teljes képtelenség együtt járnok, akármilyen helyesnek is hangzik hitelvi látásának minden egyes pontja.

Így húzd meg a vonalat – Szellemben inkább, mint testben! Krisztus illata körül húzd meg a vonalat! Észre fogod venni, hogy képtelen vagy egy igában lenni valakivel, akinek lehet, hogy van 47.000 csodálatra méltó tulajdonsága, valami mégis hiányzik belőle. Másfelől viszont észreveszed, hogy valaki, akiben 47 jó dolog sincs összesen, mégis illatot áraszt, ahogyan éli az életét. Amikor valamilyen akadályba ütközik, meglátod, hogy a maga egyszerű módján ártatlan, édes arcot fordít Jézus felé. Inkább az ajkára harap, minthogy zúgolódjon, és még az ellenségeskedés közepette is könnyes szemmel mosolyog, és Jézusra néz. Azt mondom, a teológia kialakul, ha valaki tényleg Jézusban él, ha Jézus az Élete és a Mindene.

„Amikor Krisztus, a mi életünk, megjelen...”

„Akik vágyva várják az Ő megjelenését...”

Az Ő megjelenésének eszkatológiáját is ki tudjuk bogozni, ha mindannyian vágyva várjuk azt a megjelenést, és odaszánjuk magunkat, hogy változtassunk bármin az életünkben, ami közénk és Közé áll. „Akiben megvan ez a reménység (az Ő megjelenése), mind megtisztítja magát, amiképpen Ő is tiszta”. Tudunk együtt mozdulni ilyen vonalak mentén azokkal, akikben ott van Krisztus élete.

Ez a közösségvállalás eldöntésének alapja: Krisztus *Élete*.

Dicsőségről dicsőségre

„Higgyetek nékem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig nem, magokért a cselekedetekért higgyetek nékem. Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek. És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt” (János 14:11-14).

Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszülött sok atyafi között. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette. Mit mondunk azért ezekre? Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk? Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk? (Róma 8:29-32).

Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban (Efézus 1:3).

Az Úr pedig a Lélek; és ahol az Úrnak Lelke; ott a szabadság. Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől (2Korinthus 3:17-18).

Mikor pedig látták Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorságukat, és megértették, hogy írástudatlan és közönséges emberek, csodálkoznak vala; meg is ismerék őket, hogy a Jézussal voltak vala (ApCsel 4:13).

A hit a lényeg

Nem a neveltetésedtől, intelligenciádtól, adottságaidtól vagy a megtapasztalásaidtól függ, milyen korlátaid vannak Isten gyermekeként – a belőled kiáradó természetfeletti élet és teljesítmény valódi értelmében, amikor a démonok megremegnek, ha belépsz a szobába. Jézus azt mondta: „Legyen neked a te *hited* szerint”. Az szabadítja fel Isten hatalmát, hogy mennyire hiszel Istennek –, hogy megváltoztassa a látható és láthatatlan világot és „azt mondod hegynek, szívedben nem kételkedvén: 'Mozdulj el, és vedd magad a tengerbe.'”

Na mármost, mennyi köze van ennek ahhoz, hogy jól teljesítettél-e a Tösztmesterek Nemzetközi Versenyén? „Ha jól mondod, meg tudod ríkatni a hegyet, vagy rá tudod venni, hogy szétmorzsolódjon, megremegjen, vagy bűnbánatot érezzen.” Tudod, ennek semmi köze a tehetség, tapasztalat vagy okosság külsőségeihez. *Jézus birodalmában nem!* Nagy fáradsággal törekedett ennek bebizonyítására azzal, hogy egy csapat szedett-vedett, írástudatlan halászbembert fogott, és eljuttatta őket arra a pontra, hogy megváltoztatták a világot. A Bárány a Szent Várost Tizenkét Apostolára építette föl – a számkivetettekre, tizenkét olyan fickóra, akik az üzleti világban sosem állták volna meg a helyüket. Ő azonban gyökeresen megváltoztatta személyiségüket. Átformálta az életszemléletüket. Gondolkodásuk egész világát megváltoztatta, és elérte, hogy nagy megbecsülésnek örvendjenek Isten trónja és az emberek előtt is, bár nem rendelkeztek semmi olyan tapasztalattal, ésszel vagy tehetséggel, amiből azt gondoltuk volna, hogy ők lesznek majd ennek a keresztyénségnek nevezett dolognak az oszlopai.

Még sok ilyen csoda vár beteljesedésre! A szégyenlős ember, aki elfelejti, hogy valaha is az volt. Aki nem érzi túl okosnak magát, mégis felfogja Isten mélységes titkait. Lehet, hogy továbbra sem tudja, mit jelent az $E=mc^2$, és nem is érdekli. Isten mélységes titkait azonban a Szellem jelenti ki a belső embernek – ezt állítja Pál az 1Korinthus 2-ben. Krisztus a szívünkben él, és Isten jelenlétébe vonz bennünket, hogy fülünkbe súghassa a titkait. Miért? Mert a barátai vagyunk. Mert Elé tettük az életünket, és hit által Benne bízunk, edényként

használ bennünket isteni élete és isteni bölcsessége számára. Ez az egész arról szól, hogy edényé váljunk, nem arról, hogy kiérdemeljük valamit.

Egyáltalán nincs semmiféle korlátja annak, mit tehet Isten – sem a személyiséged, sem a beállítottságod, sem a benned rejlő üzleti vagy tudományos tehetség. Teljességgel érdektelen, elérsz-e valaha is valamit e természeti világban. El sem tudom mondani, mennyire lényegtelen, hogy jó ésszel vagy jó egyéniséggel rendelkezel-e, vagy rossz felfogással vagy rossz természettel. Remek vezetői tulajdonságok, vagy semmilyenek – ki sem tudom fejezni, mennyire lényegtelenek ezek abból a szempontból, hogy mit tehetsz Élő Istenünk örökkévaló Királyságáért.

A hit a lényeg.

Elhiszed Isten ígéreteit? Hiszel *Benne*? Krisztus a Mindened? Vagy csak hozzáteszed Krisztust mindahhoz, amit csinálsz? Krisztust használod, hogy megtegyen neked dolgokat, vagy Krisztus a Mindened mindenben?

Ha Krisztus az életed, akkor nem korlátoz a bőr, amit viselsz. Nem korlátoznak a két füled közti kis területen vibráló idegsejtek. Az egyedüli korlátot az jelenti a számodra, mennyire bízol Isten ígéreteiben, és mennyire hiszed el, hogy Krisztus ezeket mind betöltötte.

Nem arról van szó, hogy Isten kimondott valamit, aztán lehajította nekünk egy tekercsen. Isten nemcsak messziről dobta oda nekünk ezeket az ígéreteket, aztán bizott abban, hogy hátha rá lehet minket beszélni, hogy elhiggyük ezeket. Betöltötte ezeket Fiában, Jézusban. Látod, hogy járt a vízen? Látod, hogy ezzel fejezte be földi életét:

„Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet. Az Atyához is odajárulhatsz, ha általam jössz. És még nagyobb dolgokat is tehetsz, mint amiket én tettem, mert én azért vagyok itt, hogy megmutassam az Atyát, és bemutassam, ki lehetsz Őbenne. Én vagyok az Út, és ha bennem rejtőzöl el és hagyod, hogy én legyek a válasz minden kérdésre arról, ki vagy te, és mit tehetsz, és ha engedelmeskedsz a parancsolataimnak – ezzel kezdve – akkor meglesz minden, amit az én nevemben kérsz.”

Jézus nem tesz üres ígéreteket. Ahogy a vízen járt, feltámasztotta a halottakat, megnyitotta a vakok szemét, és összezavarta a bölcsek bölcsességét. Megmutatta, milyen egyszerű, amikor a test és vér el van rejtve az Atyához vezető úton. Higgy abban, akit az Atya küldött, és hadd legyen Jézus minden válaszod!

Ha „kommunikációs zavar” áll be a házasságodban vagy a szobatársaiddal, vonulj vissza egy kicsit, és vess egy pillantást arra, pontosan mi is zajlik itt! Ne felejtse el, ki vagy igazából, ahogy kapcsolatban állsz az Atyával, a Fiúval és a Szent Szellemmel! Lépj vissza egy lépést – és mosolyogj arra gondolva, ki neked Jézus! A csalódottságod olyan lényegtelennek tűnik a valósághoz képest,

nem igaz? Nagyon erős késztetést érzel arra, hogy bűnösen reagálj, de ez az erő délibábként törpül el a benned élő Személy mellett. Tartsd magadról azt, hogy halott vagy a bűnnek, mert halott vagy a bűnnek. Ha Krisztus Jézusban vagy, akkor *tényleg* halott vagy a bűnnek – ezért is tarthatod ezt így magadról. Ez nem az elme játéka; hanem tény. Ha inkább a délibáboknak akarsz hinni, és figyelmen kívül hagyod a valóságot, megteheted, de ha így éled az életet, az soha nem tesz boldoggá. Többé *nem* vagy a bűn rabszolgája. Keresd ki a Róma levél 6. fejezetét. Nem vagy rabszolga. Nem kell, hogy panaszkodó, siránkozó ember maradj; nem kell lustának vagy kéjsóvárnak lenned. Szabad vagy! Olyan szabad vagy, mint Jézus!

Szabad vagy?

Jézus szabad? *Szenvedett*, ez igaz, de szabad? Igen, igaz, és te is ilyen szabad vagy, ha Benne hiszel.

Genetikai változás ment végbe benned, átfর্মálódás, mint amikor a hernyóból pillangó lesz. A Szent Szellem a „metamorfózis” szót választotta annak kifejezésére, ahogyan átkerülsz egyik királyságból a másikba. Valami csodálatos történt – másodszor is megszületél. Mindenki, aki másodszor is született – Jézus vére, bizonyágtételének Szava által, rendelkezik ugyanazzal az átfর্মált minőséggel, új teremtéssel, mivel Ő nem szerette túlságosan az életét ahhoz, hogy visszariadjon a haláltól. Feltámadtál, hogy új életben járj. Nem kell úgy élned, mint a pogányoknak!

Elméid megújítása

„Aki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született; mert Őbenne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Őáltala és Őreá nézve teremtettek; és Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn. És Ő a feje a testnek, az egyháznak: aki a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy mindenekben Ő legyen az első; mert tetszett az Atyának, hogy Őbenne lakozzék az egész teljesség; és hogy Őáltala békéltessen meg mindent Magával, békességet szerezvén az Ő keresztségének vére által” (Kolossé 1:15-20).

Marad-e még benned bármilyen kétely arra nézve, milyen szellemi lehetőségek rejlenek benned, ha tudod, hogy Az, akiről így ír a Szent Szellem, ott él benned? Gondolkozz el ezen újra, méghozzá nagyon komolyan, és feledkezz meg egy pillanatra a múltbeli kudarcaidról! Felejsd el, hogy *szertind* mire vagy képes testben az alapján, amit az üzleti vagy tudományos világ mondott neked! Ha nem lenne ott az üzleti vagy a tudományos világ, hogy lenyomjon, és nem lennének körülötted újjá nem született, hitetlen emberek, akik sértegetnek és összezúznak, ha csak Isten Igéje lenne az életedben, egészen más ember lennél.

Átformálódna az a képességed, hogy befogadd és felfogd ezeket a dolgokat, amikről beszélünk, és annak teljességében járj.

Óriási hatást gyakorol arra, ahogyan az életet nézzük, amit életünk során tapasztaltunk, kezdve a szüleinktől és az iskolai társainktól, egészen mostanáig. Elámulnál, ha mindent kiirtanál magadból, ami hatott az életedre, formálta a személyiségedet, vagy a magadról alkotott képet – ha ezeket mind egy szálíg kitepnéd magadból – és csak Isten Igéje határozná meg a magadról alkotott véleményedet, aki vagy, ahova tartasz, és amiről az életed szól.

Most éppen ezt tesszük!

Ne igazodj többé a világ ábrázatahoz, hanem változz el (alakulj át – ugyanaz a folyamat ez, ami a megdicsőülés hegyén végbement)! Változz meg az elméd megújulásával! „Akkor megtudjátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata” (Róma 12:1-2). Most az elménk megújítására törekszünk. Isten valóban annak az embernek a képére akar átformálni bennünket, aki ott állt a hegyen Illéssel és Mózással, akinek ruhája fehér volt, és ragyogó, mint a nap. Ez megy végbe benned, ha meghallod, befogadod és megtartod Isten igazságait, kitartasz bennük, és folyamatosan a szemétként dobálsz ki mindazt, ami fogva tartott, ami lenyomott, ami összetört és tönkretett, és a világ képére formált. Ezzel a pár oldallal éppen az a célunk, hogy Isten Igéjére irányítsuk a figyelmed, hogy el tudj nyomni és tiporni mindazokat a dolgokat, amelyek formálták, akinek gondold magad, szerinted hogyan kellene élned az életedet; és ne maradjon más, csupán Őt lásd szentsége szépségében és hűségének Szavát. Az a keresztyénség, hogy *csak Őbenne* találsz meg az önzonosságod: ki vagy, és milyen lehetőségek rejlenek benned. Ha teljességgel az Atya formál, az Atyában, az Atya által, az Atyáért, Isten Fiának képmására.

„Mert Őbenne teremtetett minden.” A rendeltetésed az, hogy Ahhoz igazodj, aki benned él. Ez a személy annyira átjár, hogy a benned levő Élet folyton pezseg és forr. Ez a Szellemmel való ittasság, amiről Pál beszél, a „romolhatatlan élet ereje”, és az „eljövendő kor erőinek megízlése”, amit a Zsidókhoz írt levél írója említ. Erről a Krisztusról beszélünk most, aki a csontjaidban levő életnek a teljessége, Melkhisédek Életének teljessége, akinek nem volt kezdete és vége. És te Krisztusban vagy.

Nincs több kárhoztatás Krisztusban!

„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak.”

Szerinted ez miért igaz? Szerinted miért van ott az az igevers? Nem lehet kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, mert Krisztus sincs kárhoztatás alatt! Ha te Krisztus Jézusban vagy – ha az életed Benne van elrejtve – hogyan tapasztalhatnál meg kárhoztatást? Ha azt tapasztalod, hogy

kárhoztatod magad, az csupán arra bizonyosság, hogy Krisztus még nem lett a Mindened. Akkor bizonyos mértékben még mindig *te* adod hozzá *Őt* az életedhez, ahelyett, hogy *elvesznél* az *Ő* létében. Ha identitásod belevész az *Ő* lényébe, nem tapasztalhatsz meg kárhoztatást. Lehetetlen! Elképzelhetetlen! Mivel pedig nincs kárhoztatás Krisztusban, nincs kárhoztatás benned – ha elvesztél Benne. Ha nem merültél Belé teljesen, akkor habozni fogsz, ingadozni, megijedni és kétségbeesni. Előre-hátra inogsz. A kudarcaid fognak irányítani. A sikereid fognak irányítani. Állandóan ide-oda hanyódsz. A Krisztusban elrejtett élet azonban nincs alávetve a siker és kudarc, a bűn és a győzelem természeti törvényeinek. Csupán Jézus Krisztus változhatatlan jellemén nyugszik, aki pedig „tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”.

Ez az a hit, amely egyszer s mindenkorra a szenteknek adatott: az Isten Fia azért jött a világba, hogy megbocsássa a bűnöket, és az emberek életében lakozást vegyen. Ez az a „titok, mely korokon és nemzedékeken át rejtve volt”, most pedig nyilvánvalóvá lett előttünk: „Krisztus bennetek, a dicsőség reménysége”. Nincs hátránézés, nincs félelem. Minden másnak, a bennünk levő Krisztust kivéve, úgy kell lehullania, mint a hernyó bábjának, vagy a kígyó levetett bőrének – mint valami halott dolognak, amit elhagyunk. Krisztus Élő Lénye telőre visz, a halált pedig hátrahagyod. A báb semmit sem jelent a pillangó életében, nem igaz? A pillangó vissza sem megy meglátogatni a bábót; többé már nem az az otthona. A hernyónak vége; a báb értelmét veszítette. A kígyó sem megy vissza meglátogatni levedlett bőrére, hogy azt mondja: „Hát, ilyen voltam én tavaly.” Az már nem is az *ő* élete; elmúlt, tovatűnt.

Az új teremtés számára, aki igazán el van rejtve Krisztusban, ilyen minden nap: „Ez bűn volt? Nos, magam mögött hagyom. Gondolom, ez nem Jézus, úgyhogy ezt elhagyom.” Érted már? Ez nem az otthonunk, nem az, akik vagyunk, már nem is a részünk többé. Levedlettük. Ahogy hitben járunk, magunk mögött hagytuk azt a kígyóbőrt. Egyszerűen ott maradt; csak Isten kegyelmének bizonyítéka. Ennyi marad, ha hitben jársz, és nem látásban vagy a test szerint.

Neked kell kimunkálni ezt? Ki kell elemezgetned? Neked kell rendbe hoznod? Ha felülről való elhívást kapsz Krisztustól, vajon így válaszolsz: „Óóóó... én *sosem* szoktam így élni. Már százszor elbuktam. Sosem fog sikerülni.”? Amíg ebben megmaradsz, addig nyomorultul fogod érezni magad! Egész életedben kudarcban fogsz járni. Ne maradj ebben!

Másfelől viszont nem fogsz növekedni, ha nemtörődöm vagy kemény szívű vagy, és lovagi páncélt viselsz, nehogy valaki meggyőzzön valami hibád felől. Nem a Jézusba vetett hit mondatja velünk: „Ezt nem foghatod rám! Én szabad vagyok Krisztusban. Nekem nem kell engedelmeskednem Jézusnak. Felejtsd el, ez kárhoztatás! Ne ítéljess engem, hogy ne ítéltes!”

A hitben való járás tehát nem arról szól, hogy emberi erőfeszítések árán igyekszel rendbe hozni az életedet. Nem is arról, hogy figyelmen kívül hagyod Jézus tanításait. Amit én mondani akarok, az nem a skála két végén található. A Krisztusban való élet sokkal inkább azt jelenti, hogy képes vagyok azt mondani: „A názáreti Jézushoz igazodni – ez a célom! Az Atya parancsának engedelmeskedni – ez a célkitűzésem, hiszen Jézusé is ez.” Ilyen szívvel el tudod fogadni a megítélést. „Igen, tudni akarom! Szeretem az igazságot! Mivel, amiről beszélsz, abban különbözök Jézustól, az a célom, hogy megváltozzam. Mondd csak! Hadd jöjjön! Nem kell szégyenkezni. Nem kell félnem. Nem tudsz szégyenbe hozni, mert Krisztus Jézusban vagyok. Nem kárhoztathatsz, mert Krisztus Jézusban vagyok. Nem vallhatok kudarcot! Benne van az életem. Az Ő üdvössége az én üdvösségem. Az Ő szentsége az én szentségem.”

Ez nem azt jelenti, hogy nem kell növekednem a képmására, és tökéletessé válnom, ahogy Ő is tökéletes, és megtisztítanom önmagam, mint ahogyan Ő is tiszta. Amikor valaki az igazsággal fordul hozzám, lehet, hogy kell egy-két perc, amíg felfogom, mert legelső reakcióm szerint esetleg megpróbálnám védeni vagy mentetetni magam. Ha azonban megváltoztatom a szívemet, helyes hozzáállással hallgatom a dolgot, hitben járok és hallgatom rá, azt mondhatom: „Ha igazad van, tudni akarom, mert nekem az a rendeltetésem, hogy átfőmálódjak! Azt akarom, hogy semmi ne állhasson annak az útjába, akivé válhatok, és nem hagyom, hogy az okoskodás, mentegetőzés, félelem, kompromisszum, mások hibáztatása vagy bármi ilyesmi visszatartson. A teljes rendeltetésemet akarom betölteni!”

Minden szellemi áldás Krisztusban

„Krisztus bennetek, a dicsőség reménysége!”

Ennek az áldott reménységnek köszönhetően nincs félelem. Nincs meghátrálás. Ilyen szívvel kell megközelíteni az életet minden nap, ezzel a reménységgel a szemedben. Ezért egyre jobban örvendezhetsz. Ezért olyan békességed lehet, amely meghalad minden értelmet vagy elképzelést. Ezért lehet benned „kimondhatatlan, dicsőült öröm”.

Nem csak azért van ez, mert Isten megérintett a pálcájával, és hirtelen megkövült mosollyal az arcodon kezdesz járni-kelni: „Megmenekültem! Mosolygok. Boldog vagyok. Örömöm van.” Nem azért van örömed – mert Isten megérintett a pálcájával. Azért van örömed, mert kezded megérinteni belső emberedben azt, hogy Krisztus teljessége a Mindened – ennek pedig lehet örülni! Ennek valódi oka van: „Nem kárhoztathattok; nem fogok félve meghátrálni. Ha tényleg Jézusra nézek, és benne rejtőzöm el, ott olyan biztonságra és békére lelek, amit nem lehet elvenni tőlem. Vádolhattok; bármilyen gúnynevet aggathattok rám; összeverhettek; elvehettek tőlem bármit, amit valaha vagyonnak tekintettem. Akkor sem tudtok elpusztítani!”

Amíg Jézust látom, amíg Őt emelem fel lelki szemeimmel, megértem, hogy egyesültem Vele, a kettő egy lett... amíg ezt látom a lelki szemeimmel (nemcsak az elmém, hanem a szívem szemeire gondolok), békességem van és belső erőm, teljességem, ami azt mondja: „Krisztus a mindenem. Nem csak nekem ad minden szellemi áldást. Jézus *maga* minden szellemi áldás. És minden szellemi áldás az enyém, mert Jézus az enyém.” Nem az a lényeg, mit tehet értem; hanem ki Ő: „Vagyok, aki vagyok.” Ő minden. Minden, amire valaha szükségem lesz. Minden, ami valaha leszek. Minden Őbenne van, és mindent megnyerhetek. Hit által elfogadom ezt.

„Amíg a szem ellát” – hallotta Ábrahám – „ameddig csak ellátsz minden irányba: ez a te földed.” És ezt mondom most én is neked. Amilyen messzire ellátsz abban, kicsoda Jézus, az a te földed! Amilyen messzire kész vagy ellátni – ha felemeled a szemed a köldöködről vagy a cipőfűződről, felemeled leszegett állapotát, és szétnézel, akkor bármilyen irányból is látod Jézus jellemét, az a te földed. Az Atya pedig alig várja, hogy odaadja bárkinek, akinek hite van. A szeme keresztül-kasul járja az egész földet, hogy találjon valakit, akinek lesz hite, amikor Jézus visszatér.

Nem tehetségről beszélek. Még csak nem is elkötelezettségről. Nem a szentségről. Nem órákig tartó imádkozásról. Arról beszélek, hogy elhisszük: igaz, amit Jézus mondott és nem hagyjuk, hogy bárki vagy bármi lebeszéljen róla, még saját kudarcaink se tudjanak meggyőzni arról, hogy nem igaz valami, amit Jézus mondott.

„Jó, de mi van ezzel? Mi a helyzet azzal?”

„Nem, nem! Ezt nem fogadom el. Jézus nem hazug. „Legyen Isten igaz, és minden ember hazug.” Az Ő ígéretei „igen” és „ámen”! Jézus az Igen, és erre áment mondok. Úgy legyen!”

Jézus betöltötte az ígéreteket, a Törvényt, a prófétákat. Minden jó és tökéletes ajándék Jézusban van. Csak Isten jó! A názáreti Jézus, Isten Fia és Ember Fia, Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, az Örökkévalóság Atyja, a Gyermeke, aki megszületett és adatott nekünk, Immánuel, Isten velünk, Isten bennünk – ez az Atya válasza minden kérdésre és minden szükségre. Jézus a miénk, ha befogadjuk, hittel elfogadjuk, bármit látunk is – vagy bármit *véltünk* látni – amikor a tükkörbe nézünk. Tudjuk, Ő az, akinek mondja magát, és hit által miénk mindaz, aki Ő.

Az a rendeltetésünk, hogy átváltozzunk arra a képre, ami a názáreti Jézus volt és ami ma is! Ez Akivé válunk. Nemcsak ezzé válhatunk! Ezzé válunk fokozatosan, Isten kegyelme és dicsősége által, a Szent Szellem ereje által, amely feltámasztotta Jézust a halálból. *Ezzé válunk!*

Ezt soha ne add fel! Ne hagyd, hogy bárki ellopja a koronádat!

Imádság

Úr Jézus, Te vagy a Hatalmas Keresztelő. Rajtad kívül nem akarunk mást, ami betöltené az életünket és szívünket. Tudjuk, hogy semmi más nem maradandó. Minden más összeomlik a világ és kísértéseinek súlya, az evangélium ellenségeinek nyomása alatt. Tudjuk, Rajtad kívül minden más összeomlik. Ezért Rád akarunk építeni! Nincs más Kőszikla. Nincs más Erősség. Nincs más reménység. Nincs más Út.

Te vagy a Fejedelmünk, Királyunk, Szerelmesünk. Te vagy az Igazságunk, és nincs szükségünk más igazságra, csak Rád. Úr Jézus, Te vagy a Királyunk. Magasztalunk Téged, mint mindnyájunk Főpapját, mint Apostolt, mint Mesterünket, mint Tanítót, mint Barátunkat, mint Testvérünket. Magasztalunk Téged, Úr Jézus. Szeretünk Téged. Köszönjük, hogy eljöttél hozzánk.

Kérjük, hogy Te nyisd meg a szemünket, amennyire csak lehet, hogy meglássuk mindazt, amit eltervezted, mielőtt idő lett volna, mielőtt a teremtett világ létrejött volna, mielőtt szóltál volna a nagy sötétségbe és zűrzavarba, és azt mondtad volna: „Legyen világosság”. Kérünk, tedd lehetővé, hogy mindenki, akinek tiszta a szíve, jó a lelkiismerete és őszinte a hite, Téged követhessen, megláthassa mindazt, ami az útjában áll, és Hozzád emelhesse a kezét, és megragadhasson Téged, ahogy testvérünk és ösátyánk, Jákób-Izráel tette, és ne engedjen el Téged, amíg el nem hozod számára azt a legteljesebb áldást, amit valaha halandó embernek szántál!

Istenem, add, hogy ne legyen más felső határ, csak a készségünk a Benned való hitre! Ámen.

Agapé – szeretettel és imádkozva a Jézusban elrejtett életedért: